

Élünk

A Budaörsi Római Katolikus Egyházközség lapja

15. szám – 2003. június 22. – Úrnapja

Virágszönyegen végig az Oltáriszentséggel

Úrnapja Budaörsön is ugyanarról beszél, ugyanarról tanúskodik: az Oltáriszentséget ünnepeljük, benne Jézus szentséges testét és véré.

Ezt a csodálatos valóságot olyan nehéz szavakkal kifejeznünk, szavakkal megközelítenünk. A hívó ember ebbe a tehetetlenségbe nem nyugszik bele. Ha a szavak kifejezőereje kevés, akkor énekel, - és születnek a szebbnél szebb dallamokkal oltáriszentségi énekeink: Üdvözlégy Oltáriszentség, Zalogát adta ó Jézus... Tantum ergo... és folytathatnánk a szép sort, a végtelen sort, melyben az ének szárnyán örülünk Jézusnak, aki az Oltáriszentségben nekünk itt van.

A dallamok mellett épülnek szebbnél-szebb templomaink, amelyek megint csak arról beszélnek, mennyire fontos nekünk, hogy Jézus itt van nekünk az Oltáriszentségben. Minden templomunk egy Szentségház! Ezért díszíti oly gazdagon, oly pazarul a hívó világ, mert Jézust érzi közöttünk.

Jézust érzi hívó katolikus világunk az Oltáriszentségben. Érzi is, tudja is és vallja is.

Ez a hitvallás válik láthatóvá Szentségi körmeneteiben. Így a húsvéti feltámadási körmenetben és ez az Úrnap diadalmenetben.

Húsvéti körmenetünk az élet diadalát – gyozelmét ünnepli a halál felett, amit nem elszuttogni akar csak, de világgá kürtöli, világgá harsogja, beleénekl a nagy világba, mert fontosnak tartja, hogy mindenki tudomást szerezzen róla.

Úrnap körmenetünk pedig, az elobbi gondolatok folytatásában, elmondja az utcán a nagy nyilvánosság előtt: Jézus az Oltáriszentségben a mi mindenünk, Megváltónk, Tanítónk, Mesterünk, Üdvösségünk és mindez nekünk igazi Örömmünk. Ezzel az örömmel megyünk ki a nagy nyilvánosság elé körmenetben.

Ennek a nagy örömmel nagyon színes kifejezése az Úrnap körmenet, a sátrakkal, megállókcal.

Nálunk pedig még ennél is több, a virágszönyeggel. Ez már egy olyan csúcsa vagy mélysége az Úrnap lelkiségnek, ami mellett nem szabad csak természetes tudomásulvétellel elmenni. Itt már olyan többletről van szó, ami

nemcsak külső és szinte művészi szépségével ragad meg, hanem egy nagyon gazdag belső lelkivilágról beszél.

Nemes örökség, évszázadok öröksége, meghatározó örökség az Oltáriszentséggel kapcsolatban. Micsoda mély hit, micsoda Krisztushoz ragaszkodás szólal meg ezeken a szönyegeken! Ez folytatódik, ez a lelkület az, ami napjainkig nemcsak orzi az örökséget, de újabb és újabb bibliás vagy más vallási motívumokkal színesíti ezt a gazdag szönyeget, hogy a Szentségi Jézus körbejárva templomunkat, ma élő és díszítő hívei, gyermekei finom lelkét lássa és érezhesse.

És azok, akik ezt megcsodálni érkeznek hozzánk, erre a nagyszerű eseményre, merjenek tovább gondolkodni azon, hogy nemcsak a természet adta színes gazdagság látható itt emberi fantáziával megkomponált variációival, hanem mennyi mélysége a hívó léleknek, aki annyi szeretettel és ragaszkodással tudja mindezt megcselekedni, mert számára Krisztus, aki az Oltáriszentségben jár közöttünk, össze nem hasonlíthatóan nagyobb valóság, fontosabb valóság, mint minden, ami körülvesz bennünket.

Jöjj Krisztusunk, járj közöttünk virágszönyegünkön és járj közöttünk nagyon hétköznapi poros útjainkon is!

Varga János plébános

A tartalomról:

Összeállításunk a Budaörsi Passióról	2-4
Példabeszéd a budaörsi szegletkorol	5
Egyházközségi képviselők – Hugauf Árpád	6
Úrnap virággyújtás	7
Csíksomlyó	8
Kultúra	10-11
Pünkösdi gondolatok	12
A Keresztény Front története, II. rész	13
A kender napja	13
Ifjúsági oldal	14

Kiadja a Budaörsi Római Katolikus Egyházközség – Varga János plébános – 2040 Budaörs, Esze Tamás u. 1.

A lap ingyen elvihető, de a lap előállításának költségének fedezésére adományokat elfogadunk.

Szeretettel várjuk a kedves hívek írásait, javaslatait, apróhirdetéseit. Vállalkozók nevük feltüntetésével együtt is szponzorálhatják a lapot.

E példányok megjelenítését magánszemélyek támogatták. Köszönjük.

Megjelent 500 példányban, kézirat gyanánt.

Budaörsi Passió 2003 / Budaörser Passion 2003

Ritter Imre, a Német Kisebbségi Önkormányzati elnök beszéde a Passió eloadásán

Sehr geehrte Damen und Herren,

Siebzig Jahre. In der Geschichte ist das ein Moment, im Menschenleben manchmal eine erbarmungslose, lange Zeit. Seit siebzig Jahren warten wir darauf, und jetzt, nach siebzig Jahren bedeutet für uns die Budaörser Passion in deutscher und ungarischer Sprache hier auf dem Steinberg eine aussergewöhnliche Freude.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

70 év. A történelemben egy pillanat, egy emberéletben néha kegyetlenül hosszú idoszak. 70 éve várunk rá és most 70 év után, itt a Kohegyen, újra Budaörsi Passió németül és magyarul – kimondhatatlan öröm ez számunkra!

Ezekkel a szavakkal nyitottam meg a hétfoi német nyelvű, majd a keddi magyar nyelvű premier eloadást, merthogy 70 évvel ezelőtt is két nyelven, magyarul és németül folytak a Budaörsi Passió eloadások Budaörsön.

1933. június 11. történelmi dátum volt Budaörsön.

1933. június 11. Pünkösdhétfotól 1939-ig folyamatosan, minden évben játszották a budaörsiek itt, ezen a helyen a Budaörsi Passiót, Krisztus szenvedéstörténetét.

Több volt ez, mint egyszeru amator, szabadtéri színházi eloadás. A Budaörsi Passió megmozgatta az egész falut, európai ismertséget, hírnevet szerzett Budaörsnek.

Bizonyosan látták már a plakátokon, a musorfüzetben a korabeli díszletekről készült képeket. Képzéjük most ide a teljes fennsíkra, 70 méter hosszan 20 méter szélesen a kobil, téglából, márványból felépített Jerikó kapuját, Betsaida fürdojét, Kaifás fopap házát, Pilátus palotáját, Nikodémus házát az utolsó vacsora termékével, Jairus házát, a Passió szinte minden jelenetének színhelyét. 70 évvel ezelőtt több, mint 25,000 pengoért ez így volt itt felépítve.

Képzéjük ide a nem 600, hanem 2000 fos nézoteret, melyet évente 15-20 alkalommal megtöltöttek az ország minden részéből, a környező országokból idelátogató nézők.

A Budaörsiek a Kohegy tetején színházat építettek, Budaörsi Passiót játszottak, és tették mindezt azoknak a harmincas éveknél az elején, amelyre a történelem leginkább csak úgy emlékszik: A nagy világgazdasági válság idoszaka! Amikor Magyarországról is tízezrek vándoroltak ki egész Amerikáig.

Ezekben az éveken Budapesten, a Gellértfürdoi állomáson megváltott hévjegy (merthogy a 30-as éveken Budaörsre kijárt még a HÉV!) egyúttal belépo volt ide a Kohegyre, a Budaörsi Passióra, sőt: a pincesoron egy ebédet és fél liter bort is lehetett kapni érte. Tudtak szervezni és élni is oseink...

Az 1933-ban alakult amator budaörsi színjátszó csoport tagjai gyakorlatilag egész évben a nyári eloadásokra készültek, természetesen mindennapos kemény munká-

juk mellett. A fontosabb szerepeket játszó laikus színészek 500-500 pengo hitelt vettek fel, hogy a kezdeti eloadásokat finanszírozzák. Több mint 250 budaörsi szereplevel, Hesz János 100 tagú zenekarával, és nem utolsósorban a Lyra Dalkör tagjaival folytak az eloadások.

Ki kell emelni Bató Géza lelkes, nagy tehetségű budaörsi tanító nevét, a Budaörsi Passió 1933. évi magyar szövegeknyv íróját, az eloadások rendezőjét. Az 1934. évi német szövegeknyv Dr. Aubermann Miklós plébános és Ernst Mayer káplán áldásos munkájának köszönhetően készült.

Meg kell említenem továbbá Bató Géza fiának, Bató Lászlónak nevét, aki Krisztus szerepében, ragyogó tehetségével emlékezetes alakítást nyújtott.

A Budaörsi Passiójátékok sora a II. Világháború, majd az eroszakos kitelepítés miatt megszakadt. 1946-ban az addig virágzó település, Budaörs, elvesztette gyökereit, német nemzetiségű lakosságának több mint 90%-át kitelepítették.

Jó néhány évtizednek, egy rendszerváltásnak és a Német Kisebbségi Önkormányzat megválasztásának kellett bekövetkeznie, hogy valóban elovehessük a múltunkat, fontos emlékeinket, igazi értékeinket. Szamba vehessük, mit lehet belőlük megorizni, mit kell újraépíteni, mit kell újra létrehozni.

1996-ban elkezdtük az Ótemető, mint Országos Német Emlékely felújítását és rendbetételét, melyet 2006-ig befejezünk. Az elmúlt 4 évben újra építettük a Keresztutat és a Kálvária Kápolnát, melyet naponta megcsodálhatunk a mellettünk lévő Kálvária dombon.

Itt, ezen a helyen, tolem jobbra, a Kohegy szélén az utolsó eloadást követő napon június 16-án megkezdjük a Kohegyi Kápolna újraépítését, 148 év után 2003. október 15-én megszenteljük és újra állni fog az eredetivel tökéletesen megegyező, éjszaka kivilágított Kohegyi Kápolna. Nem is kápolna, hanem inkább egy kisebb templom, hiszen 16 méteres toronymagassága lesz, benne két haranggal. 1855. október 15-én a Kápolna eredeti megszentelésének idopontjára IX. Pius pápa küldte azt a Mária szobrot, melyet mindmáig megoriztek a Budaörsiek és osszel vissza szeretnének helyezni méltó helyére, az újraépített Kohegyi Kápolnába.

Az Önök részére emlékül átadott musorfüzetben lévő csekkel befizethető adományokkal Önök is hozzájárulhatnak a Kohegyi Kápolna újraépítéséhez.

De az épületeknél is fontosabb az emberek lelke, a kultúránk, amit csak a szívünkben tudunk megorizni, például egy-egy eloadás emléke. Így orizték a Budaörsiek szívükben az 1930-as éveken Budaörsi Passióját és az álmod, hogy egyszer még a Kohegyen újra Budaörsi Passió lesz.

1996-ban a németországi Auersmacheri Passió színjátszó egyesület vendégszereplésével és a Budaörsiek statisztálásával a Jókai Mór Muvelodési Házban rendeztünk két német nyelvű eloadást.

2000. évben a Millennium éve alkalmából a Bakk Endre Kanonok Alapítvány sikeres pályázatával, valamint Budaörs Város Önkormányzatának anyagi támogatásával már itt a Kőhegyen rendeztünk újra Passiót. De, ekkor még a Csíksomlyói Passiót, mivel a Budaörsi Passió szövegegykönyve még nem állt rendelkezésünkre.

2002. év végén hosszas kutatás után került elő a Budaörsi Passió eredeti német és magyar szövegegykönyve, így születhet most újjá a Budaörsi Passió, ezért dolgoztak művészek, statiszták, táncosok, énekesek heteken át, dacolva hoséggel, hideggel, széllal, viharral.

Ezért dolgozott, dolgozik több száz budaörsi és környékbeli lakos az elokészítés, lebonyolítás folyamatában, hiszen a Budaörsiek mellett Solymáriak, Törökbálintiak, Szigetújfaluiai is nem kis számban szerepelnek.

Szívból köszönöm áldozatos és – az általam már látott három ebadás alapján felelösséggel állíthatom - eredményes munkájukat.

A 70 év ellenére – szerencsére - még mindig vannak köztünk olyan emberek, akik személyükben jelentik a Budaörsi Passió folytonosságát.

A hétfői német nyelvű premier ebadáson Joósz József a Budaörs-Bretzfeld Baráti Kör elnöke az 1933-as magyar és 1934-es német nyelvű Budaörsi Passió szövegegykönyv átadásával fejezte ki köszönetünket Bató Andrásnak, a szerző Bató Géza fiának, hogy az eredeti Budaörsi Passió szövegegykönyvét megorizte és rendelkezésünkre bocsátotta. Ezúton ismételtlen szeretném kifejezni köszönetünket Bató Andrásnak és családjának.

Úgyszintén a hétfői premier ebadáson Wittinghoff Tamás Polgármester Úr virágcsokorral köszöntötte: Tompits Jánosnét (született Rajcsányi Máriát), aki 1933-ban Lea szerepét játszotta, valamint Vándor (született Wendler) Rozinát, aki 1933-ban Bató Géza mellett az Angyal szerepét játszotta.

Josef Lang úr, az Europassió fotitkára, (aki egyben a németországi Auersmaheri Passió színjátzó egyesület

elnöke is) és Franz Miehl úr az Europassió vezetöségi tagja (aki egyben az osztrák Margitbányai Passió Színjátzó Egyesület elnöke) egybehangzóan kinyilvánították az első két napi eladások láttán, hogy bár Magyarország 2004-ben kapcsolódik az Európai Unióhoz, de a Budaörsi Passióval Budaörsön keresztül Magyarország már ezekben a napokban az Europassió egyik kiemelkedően értékes tagja lett. A Budaörsi Passió 70 éves múltja, tradíciója, a Budaörsi Passió egyedülállóan szép helyszíne, a Kőhegy, mely szigorúan védett természeti terület és a Budaörsi Passió mai kiemelkedő színvonalú eladásai, egyedisége megítélésük szerint újra európai hírnevet, rangot vív ki magának.

Hogy idáig eljuthattunk, ahhoz ki kell emeljem és meg kell köszönjem Budaörs Város Önkormányzatának nagyvonalú anyagi támogatását, mellyel lehetővé tette a Budaörsi Passió 2003-as eladásainak létrejöttét.

Köszönöm a Magyarországi Németek Országos Önkormányzatának, az Észak-Magyarországi Német Önkormányzatok Szövetségének, valamint további önkormányzatoknak, cégeknek, magánszemélyeknek a támogatását.

Végezetül hadd fejezzem be köszöntömet egy 1933-as újság tudósításának néhány sorával, mely számomra mindennél kifejezőbb:

„...A Kálvária jelenet, a nyári éjszaka sötétjéből fel-nővo három kereszttel, a mennydörgéssel-villámlással – amelyet az eleven díszlet sziklakoszorúja százszorosan ver vissza – olyan szívígéro és szívígható, hogy mindenki, aki az eladás után lesétál a köves hegyi útról, észrevétlenül is jobbá, emberibbé válik utána, látta, hallotta a názáreti Jézust, aki oérte halt meg a kereszten...”

Kívánok Önöknek egy felejthetetlen, életre szóló élményt ezen mai történelmi estén.

Ritter Imre

A Kőhegy evangéliuma

Hogyan, miként? Erre vár választ a szenvedéstörténet naponta megélt keresztyén ember, mikor a Budaörsi passió eladására érkezik.

A színré vívók is tisztában voltak ezzel s olyan formát dolgoztak ki, mely hidat ver a régi eladások és a mai igények között. Megismételni a hetven évvel ezelottit nem csak lehetetlen, hanem értelmetlen is.

Korunk embere – ha nem is mindig szereti – a technika segítségére számít. Reflektorfények, hangosítás, elektronikus zenei effektusok. Az alkotók nagyon jó mértékkel nyúltak ezekhez az eszközökhöz. A hegy szikláit, bokrait s a jelmezok segítették a bibliai korba illeszkedést, a fények kiemeltek, s festői színeket varázsoltak, a zenei kompozíció archaizált is, modern is volt. A belátható nagy terület kínálta a pergo színváltás lehe-

toségét. S ez a tér még inkább megnövekedett az utolsó vacsora jelenetében, ahol kitunt a rendezok remek arányérzéke a tér – sík viszonyában. Máskor az idő állt meg egy - egy pillanatra, s M.S. mester passióképeinek részleteit éreztük az élő szereplok mozdulatlanságában. Mintha két idosík párhuzamosan haladt volna Jézus keresztre feszítése és Júdas önmarcangolása egyúttlátásakor, s ehhez a szegek verésének nagy hangereju koppanásai az ember számára ritkán megélt dimenziótágítást eredményeztek.

A távoli jelenetekben a színész nem tud kelloen hatni a játékkal, a hangjának kifejezési eszközeit használhatja. Ezt remekül megoldották a szereplok.

Olyan élmény birtokába jutottunk, mely nem egy a sokféle passiófeldolgozások közül, hanem sajátos, egyedí – Budaörsi passió.

Lantos Szabó István

"A Passió sokkal több, mint egyszerű színdarab..."

Beszélgetés a Budaörsi Passió rendezőivel, Dér Andrással és Frigyesi Andrással

Június 9. és 15. között három magyar és három német nyelvű előadásban az eredeti, hiteles Budaörsi Passió kerül színpadra a Kohegyen. A bemutatót óriási elokészület és munka előzi meg, amelynek menetébe jómagam is "beleköszölhattam", amikor az esős idő miatt a próbák ideiglenes helyszínére, a Jókai Mór Muvelodési Házba érkeztem, hogy a darab két rendezőjét, Dér Andrást és Frigyesi Andrást a régi-új Budaörsi Passió megszületésének, színrevitelének körülményeiről és a művel kapcsolatos érzéseikről, gondolataikról kérdezzem.

Mi alapján vállalták el a Budaörsi Passió rendezését? Volt-e korábban valamilyen személyes kötődésük a témához?

Dér András: Hat évvel ezelőtt megkerestek Budaörsről, hogy Passiót kellene rendezni, azaz fel kellene eleveníteni az 1930-as évekből eredő hagyományokat. Ez 2000-ben konkretizálódott, és akkor rendeztem nagy nyelven Passiójátékot, az eredeti szöveg híján a Csíksomlyói Passióból állítva össze a darabot. Ekkor fogalmazódott meg az a vágy, hogy legyen ennek folytatása, de jó lenne, ha német nyelven is megrendezésre kerülne. Ez az egyik kötődésem, de eddigi munkáim alapján is mondhatom, hogy hozzám közel áll ez az irány.

Miben látja a különbséget a Budaörsi és a Csíksomlyói Passió között?

D. A.: Az ember azt gondolná, hogy Passió az Passió, ebben nem sok újat lehet hozni, hiszen a Bibliában meg van írva - ám óriási a különbség. Nagyon sokféleképpen lehet a szenvedéstörténetet megközelíteni. A Csíksomlyói Passióban - amelyet az 1700-as években ferences tanárok írtak - ószövetségi, mitológiai eloképeket választanak, amelyek erősítik Jézus szenvedéstörténetét. Mindig szólt a jelen hallgatóságához, szolgálva egyfajta erkölcsi tanulsággal is. A Budaörsi Passió ebből a szempontból más: eroteljesen épít az Újszövetségre és sokkal inkább a templomban énekelte, eloadott Passiójáték dramaturgiáját követi, igyekszik minimális prózai apokrifszöveget hozzátenni. Bató Géza tanár úr írása ez, s ő ezt a hagyományt folytatta. Mi egy kicsit belenyúltunk a batói egyenes dramaturgiába, szövegbe és a Csíksomlyói Passió valamint más külföldi Passiójátékok motívumait is bevontuk (pl. ördög alakja) a darabba, s ezekkel egy kicsit szabadon éltünk.

Mi az, amit megpróbálnak hangsúlyozni a műben a rendezés során?

D. A.: Amit megpróbálunk megfogalmazni, hogy ez a Passió nem egy múltban lezárult folyamat, hanem ezt jelenünkben mindig újra és újra kell élni. Emberek vagyunk és a Passió csak akkor jöhet létre, ha bennünk mindig újra és újra lejátszódik és a saját Passiónkát át tudjuk érezni, fel tudjuk vállalni.

Frigyesi András: Ez olyannyira így van, hogy a próbákon mindig rájövünk arra, hogy azok a szituációk, amelyek lejátszódtak a történelmi Passióban, sajnos rendkívül emberi szituációk, s ezek bizony így megtörténnének. Szeretnénk, ha a néző is "kényszerülne" arra, hogy a történetet ne csak végiggondolja, hanem saját magára vonatkoztatva a konzekvenciákat tovább is gondolja. Több a Passió, mint egy színházi előadás.

Adott-e valamiféle konkrét segítséget, alapot a Passió szövegek könyve a rendezéshez?

D. A.: Szerzoi instrukciók nem szerepelnek benne, de kiolvasható Bató Géza szándéka. Nagyon eroteljesen ábrázolja a farizeusok gondolkodásmódját, azt, hogy miért akarták Jézust mindenáron elítélni. Ebben a Passióban ez sokkal markánsabban jelenik meg, mint a csíksomlyóiiban. Ot ez érdekelte, s ebben van valami nagyon emberi. Vigyázat! Nem antiszemita ez, hanem azt próbálta analizálni, hogy vajon mi okozta azt az ádáz indulatot és gyűlöletet a fopapokban és farizeusokban, amit Jézussal szemben tápláltak.

F. A.: S ugyanakkor mi vezetett Júdas fejében is a fordulatokhoz.

Hogyan fogalmaznák meg rendezésük célját és vonnák meg munkájuk eddigi mérlegét, különös tekintettel arra, hogy a rendezéskor bizony a kétnyelvűséget is figyelembe kell venni...?

D. A.: Ha nem találjuk meg a műben az emberi motívumot, akkor az patetikussá és giccsé válik. Képekben gondolkodunk, monumentálisabb jelenetekben, amelyből kilépve megszólalnak a szereplők. Egyfajta stilizált világot szeretnénk teremteni.

F. A.: A dramaturgiai munkában nyilvánvalóan fontos volt, hogy melyik evangéliumból melyik mondatot használjuk. A színészeknek nyelviileg külön kihívás, hogy a bibliai szövegek nem feltétlenül hétköznapi, hanem tradícióval rendelkező, kicsit archaizáló mondatok, amelyeket mint éppen ott megszülető mondatot kell produkálnia a színésznek, aki esetleg nem is ismeri a nyelvet. A társulat többsége németül jól beszélő színész, de vannak kollégák, akiknek nyelvi nehézségük van, velük többet kell foglalkozni, és azt szeretnénk elérni, hogy ez az előadás már ne hallatszódjék. Ez a nyelvi része a dolognak. Emellett a szöveghez hozzá kell illeszteni azt a közös játéktípust, amelyet Dér Andrással együtt dolgoztunk ki magyarul. Maximálisan figyelni kell arra, hogy az elhangzó mondatokhoz illeszkedjék a gesztus, akkor is, ha a szereplő azt németül mondja.

Rendezésként mennyire képesek egymás elképzeléseit összehangolni?

F. A.: Nagyon kellemes az együttműködés. Egyrészt ugyanazt gondoljuk a műről, másrészt eszközeinkkel is kiegészítjük egymás munkáját, így a végeredmény rendkívül jól vállalható közösen. Mind a ketten igyekszünk a másik ötleteihez újabb építőkockákat adni. Rengeteget tanulok András filmes látásmódjától, magam pedig igyekszem sokat "vacakolni" a szöveggel. Egy híron pendülünk...

D. A.: A színészek is azt tartják, hogy tulajdonképpen "egy András" van... Figyelünk egymásra, megbeszéljük a dolgokat. Fontos, hogy ellentétes instrukciókat ne adjunk a színészeknek.

Végezetül mit remélnék a darab bemutatójától?

D. A. - F. A.: Azt mindenképpen, hogy az előadás után az emberek nem úgy jönnek le a Kohegyről, ahogy felmentek...

Grósz András

Példabeszéd a budaörsi szegeletkorol

A történet önmagában igen röviden is elmondható. 148 évvel ezelőtt Franz Wendler – a későbbi kohegyi remete – lerakta a budaörsi Kohegyen a Szeplotelen Fogantatás tiszteletére épülő kápolna alapkövét, a régi magyarság nyelvén szegeletkövét. Ez 1855. május 5-én történt. A Szuzanya budaörsi zarándokhelyét 1945 után az istentagadók lerombolták. 2003. május 5-én a Német kisebbségi Önkormányzat elnöke Ritter Imre Varga János plébános atyával és e sorok írójával újra elhelyezte a kápolna újjáépítésre emlékeztető iratait fémtokban a véletlenül fennmaradt régi szegeletko mellett. Ha hírt akarnék leírni, csak ennyit jegyeznek fel. Most azonban jóval többrol van szó!

A 117. zsoltár egy régebbi fordításában ez olvasható: „A ko, melyet megvetettek / köve lett a szegletnek!” Káldi György veretes (1626-os) fordításában ez így olvasható: „A ko, melyet megvetettek az építők: az lött a szegelet fejevé.” Ezt a zsoltársort idézem fel magamban, ezt mormolom, amikor ott állunk a Kohegyen a júliusi hoséggel perzselo május eleji napsütésben. A hegyet körülvevo táj sokat változott, de a Hegy ma is ugyanaz! Itt rakta le Wendler Ferenc gazda, a budaörsi nincstelen napszámos Brunner József plébános áldás ával a világ elso Szeplotelen Fogantatás kápolnája alapkövét. A hoség szinte elviselhetetlen, de nagy melegség járja át a szívünket is! „Spiritus flat, ubi vult” – a szél ott jár, ahol akar, most a hit szele fújja át a lelkeket!

Amikor 1952-ben megjelent Stuttgartban a „Budaörser Heimatbuch”, a címlaprajzoló Paul Herzog két emlékképet helyezett el a könyvtáblán, a Szeplotelen Fogantatás budaörsi kápolnáját, és a falut szelíden körbeölelo pincesor rajzát. Aki a lelkét akarta megújítani, az a kohegyi Szuzanyához ment imádkozni, vasárnaponként pedig a keményen dolgozó férfinép a pincék huvösében pihent meg.

Ritter Imre köszönto beszédében egy régebbi emléket idézte fel. Egy bretzföldi búcsúnapon, egy „Kiritog”-on elmondta egy hajdani budaörsi polgárnak, hogy rendbe hozzák a Kálváriadomb stációit, majd újjáépítik a kis kápolnát is. „Ez mind szép – válaszolta az öreg földi- de az igazi azt lenne, ha újjáépítenétek a kohegyi kápolnát!”

Vagy 80-an álltunk a régi szegeletko maradványa mellett, itt próbáltam felidézni a kápolnaépítést, majd annak 90 éves történetét. Emondtam, hogyan izmosodott meg a kápolnaépítés vágya a nincstelen Franz Wendlerben, hiszen az életét mentette meg látomása szerint a földomlás alatt a köpenyét védelmezon ráborító Szent Szuz. Szóltam a kápolna fénykoráról, az ide vezetett zarándoklatokról, csodás gyógyulásokról és az 1933-tól megkezdodo passióról.

Ritter Imre két megható emléket idézett fel, ami ot a kápolna újjáépítésére megkezdésére bízatta.

Már sokan tudtak az újjáépítés tervéről. Ekkor felkereste ot egy férfi táskával a kezében: „Amit a táskában

találsz, azt az építkezésre hoztam”- mondta, és 650,000 forintot hagyott ott. Majd később jött egy nyugdíjas néni is. „Nekem csak ennyi pénzem van, de azt szeretettel hoztam nektek” és O 2000 forintot ajándékozott az építkezésre. Elhalkult a meghatottan visszaemlékezo Ritter hangja, majd elmondta, ekkor határozta el, hogy a kápolnát újjá kell építeni! Olyan legyen, mint 1855-ben volt. Szerencsére pontos rajz is van az épületről, mert 1943-ban felmértette az unoka, Groß Mátyás „a mi kis mezítlásas budaörsi Notre Dame kápolnánkat” ez a rajz volt az elso nyom a tervezo mérnöknek. Dr. Szappanyos Béla plébános az 1970-es években jó gazdaként gondosan rendezte a plébánia iratanyagát. Így ránk maradt a Wendler család egykorú nyilatkozata, hogy vállalják a kápolna fenntartását, az esztergomi érsekség ugyancsak egykorú engedélye, Strick Jakab 1905-ös feljegyzése a kápolnaépítés folyamatáról. Mindez másolatban a helyreállítási tervvel, az eddigi adakozók névsorával és az építési tervvel fémtokba került, ezt emlékeztetőül elhelyezte az elnök a szegeletko maradványa mellett. A kápolna újjáépítésére eddig 12 millió forint gyult össze, a még hiányzó 8 milliót magánadományokból kívánják összegyujteni.

A plébános atya, a német kisebbségi önkormányzat elnöke, és mi, a többi 80 hívo hiszünk abban, hogy a még hiányzó összeg összegyujtheto, és az elso kápolnaszentelés 148. évfordulójára, 2003. október 15-re újra áll a Szeplotelen Fogantatás kápolnája a Kohegyen. A hívek majd összegyujtik a még hiányzó összeget. De hogyan? Ebben segíthet a civil kurázi is, mondja a plébános atya, de segít majd a mindnyájunkat átjáró hit ereje is. Mindenki azzal járul hozzá a munkához, amivel tud. Kétkézi munkával, építőanyaggal, pénzzel, hite erejével. Nekem eszembe jut az a parasztagazda, aki 1838-ban az elso Nemzeti Színház építésekor két hétig ingyen talicskázott az építkezésnél – O így tudott segíteni! Az építkezés tehát rövidesen megindul, közvetlenül a budaörsi Passió bemutatása után, 2003. június 15-től.

„Gyermekeim, ne szóval és nyelvvel szeressünk, hanem tettel és igazsággal”- tanította Szent János apostol elso levelében.

Az a kis faldarab, a néhány ko, melyet a rombolók véletlenül az eredeti helyén hagytak, az lett most „a szegelet fejevé”. Ez a kis faldarab üzenete az építőknek! Itt kápolna épül!

A kápolna pedig újra állni fog, ott, ahol a Szent Szuz a vadrózsa szirmai közül mosolyogva kérte Ferenc gazdától: „Itt emelj nekem örök idore emléket!” Ferenc gazda tettel és igazsággal építkezett: 1855 október 15-én már állt a világon eloször Budaörsön a Szeplotelen Fogantatás kápolnája. 2003. október 15-re a budaörsi Kohegy ismét a Szeplotelen Fogantatás hegyévé magasztosodik.

Kovács József László

Hugauf Árpád, a missziós munkacsoport egyik vezetője

A múlt év tavaszán ez a beszélgetés még Halmos Jánossal készült volna. 2002. nyaráig ugyanis ő volt a Missziós Munkacsoport vezetője. Ő akkor önként lemondott. Sokat dolgozott az Egyházközségért, nagyon hála-lásak vagyunk érte. Mezei Gabriellával együtt Ti vállaltátok ezt a nem könnyű, sok munkát igénylő, de szép feladatot.

Halmos János lemondása után Mezei Gabi lett az új tag a munkacsoportban. Szakály Lászlóval, Lévay Ernóval és hivatalból a Képviselő Testület civil elnökével, Ganter Istvánval alkotjuk a Missziós Munkacsoportot. János nagyon sok feladatot vállalt magára, így távozása után szétosztottuk a tennivalókat. Munkánkat, mint külső munkatárs, Borlay Endre segíti még, akinek nagyon sokat köszönhetünk. Gabival, Bandival hárman surubben találkozunk. Életképesebb ötleteinket a munkacsoport elé szoktuk terjeszteni. Miután megvitatunk egy-egy témát, feladatot, a Képviselő Testületnek is felvázoljuk az elképzeléseinket, ahol a komolyabb kérdésekben szavazással döntünk. Így volt ez például tavaly év végén is, amikor az idei terveket, programokat tárgyaltuk.

Hogyan foglalnád össze, mit tartasz a Missziós munkacsoport lényegének?

Mi tartjuk a gyertyát. A munkacsoportok más-más jellegű feladatokat látnak el: gazdasági feladatokat; írják a jegyzőkönyvet, vagy a liturgia szebbé tételéért felelnek, figyelnek az óvodai és iskolai oktatásra, a keresz-tény nevelésre, szervezik a Káritász munkáját. Akármit is teszünk, mindnyájunk célja ugyanaz: az evangélium (az örömhír) terjesztésében való rész-vétel más-más eszközökkel. A mi munkacsoportunk – a nevében is benne van – a misszióra helyezi a fő hangsúlyt. Igyekszünk ezt a szót nagyon komolyan venni, s mindenki-hez eljuttatni Jézus üzenetét, aki egy kicsit is nyitott rá. Ahogyan az elmúlt napokban nagy érdeklődés kísérte Budaörsnek azt a részét, ahol az én otthonom is van a híressé vált Buda-örsi passió révén, ez a közelség a helyszínhez jól jellemezheti azt az

eszméhez való közelséget is, amely Jézus Krisztushoz kapcsol bennünket. A Missziós munkacsoportunk ugyanis úgy szeretné megmutatni mindenki-nek Jézust, az evangéliumot, a keresz-tény tanítást, mint a Passiójáték, amely közel hozta hozzánk a szenvedő Jézus alakját. Feladatunk apró-pénzre váltva tőlünk telhetően mindenkihez eljuttatni az Ő mindent felülmúló ismeretét. Lelkigyakorlatokat, ill. -napokat szervezünk, tájéko-zódunk olyan programokról, találko-zókról, eseményekről, különböző pályázati lehetőségekről, amelyek a fentebb megfogalmazott magaszo-sabb célok elérését segítik. Összefo-gjuk a működő kisközösségeket, igyekszünk újabbakat szervezni.

Tele vagy elképzelésekkel, ötletekkel. Mondanál róluk bővebben?

Számos lelkeségi kiscsoport él együtt Budaörsön. Errol minden be-szélgetésben szó esik. Nem is sorolom föl őket, már többször megtettük. Rendkívül fontosnak tartom a kapoco-lattartást köztük. Jézus sem kis szige-tekre akart osztani bennünket, hanem azt akarta, hogy ezek a kis szigetek váljanak a nagy egész kovászává. Ezért szervezünk közös programokat. Ezeknek a közös programoknak álta-lában bevált szervezőik vannak. Némelyiknek már komoly hagyománya is kialakult az elmúlt évtizedben. Gondolok most pl. a farsangra, nagy-böjti lelki napokra, Örömutra, a Ju-niálisra, a Szent Imre Napra, Mikulás-ra... stb. Az idei Juniálison több mint 400 ember vett részt. Ez a sok éves munka gyümölcse, ahol újra meg kell említenem Halmos Jancsi barátomat, aki hosszú évekig egyedül szervezte ezt a rendezvényt. Az idén a helyszí-nen szabadtéri misével kezdtük a napot. Ez az évi legnagyobb közös együttlétünk, ezért is tartottuk fontos-nak a közös hálaadást. Sütött a nap, főtt a gulyás, akadályversenyek, sportvetélkedők, játékos kvíz, zenés musorok, öregek, fiatalok együtt... Sok-sok lelkes segítőkész ember. Nagyon megható volt.

Annak ellenére, hogy ennyire ak-tív az egyházközség, nem mindig ugyanazokat az arccokat látjuk eze-ken az összejöveteleken?

Kétségtelen, hogy van egy ún. bel-so mag, akik jól ismerik egymást. Hozzá kell tennem, nem kevés ember. Mégis szükségesnek érezzük, hisz ez a missziós feladatunk, hogy azok, akik megkeresztelkedtek, els óáldozók voltak, bérháztartók, egyházi eskü-vöt kötöttek, vagy egyszerűen csak most költöztek Budaörsre, és még nincsenek szoros kapcsolatban az Egyházközséggel, eljussunk hozzá-juk. Ebben fontos szerepe kell, hogy legyen a jól működő templomi hirde-téseknek. Most készül az egyházkö-zségi Honlap (erről már volt szó az Élünk hasábjain is). Szándékunk egy egyházközségi hírlevelet készíteni. Úgy gondoljuk, negyedévente küldenénk ki névre szólóan mindazoknak, akikről most beszéltem. Ebben benne lennének a programok, s néhány általunk fontosnak tartott gondolat. Szeretnénk készíteni egy ún. kalendá-riumot, vagy talán inkább almanachot az elmúlt 3 évről, melyben utólag visszatekintve, az emlékezés tükrén át a legmeghatározóbb események sze-repelnének. Talán ez is lángra gyúj-tana néhány emberben egy kis szikrát.

Mind ez természetesen pénzbe le-rül.

Mindezt az egyházközség nem tud-ja fedezni. Ezért pályázatokat nyújtot-tunk be a Gyermek, Ifjúsági és Sportminisztériumhoz, a Pest Megyei Önkormányzathoz és a helyi Önkor-mányzathoz is, ahonnan az idén két-szer annyit kaptunk, mint az elmúlt évben. Köszönjük.

Négy gyermek édesapja vagy. A család a nagy közösség kis sejtje. Megtalálod-e az egyensúlyt, látnak otthon a gyermekeid, a feleséged? Nem mondják azt, hogy most már inkább velem foglalkozz, apa!?

Sajnos, nem sikerül igazán megta-lálnom mindig a helyes mércét. Hol a megélhetés biztosítása, hol a közös-ségi élet, hol a család szenved csor-bát. Ez életem jelenlegi legnagyobb megoldandó feladata. Idonként újra kell értékelni az életemet és új fontos-sági sorrendet kell felállítanom. Ezek az alkalmak utána egy időre megte-remtik az egyensúlyt.

Nobilis Judit

„Virágok lélegzésével, kalászkok könnyével,
madarak reggeli énekével a fölszálló köd ezüsthályolával
én is fölemelem hozzád lelkelem szavát, én Uram, én Istenem.”
(Móra Ferenc: Ének a búzamezőn)

Virággyűjtés az Úrnapi virágszönyeghez Budaörsön

A budaörsi Úrnapijáról, az Oltáriszentség ünnepéről sok megemlékezés, leírás készült. Azonban még nem mérték fel, hogyan gyűjti a virágot több mint 200 éve Budaörs hívo lakossága az év kiemelkedő ünnepére. Napjainkban is úgy zajlik a virággyűjtés, mint nagyanyaink korában. Ma is sok szorgos kéz gyűjti a szirmokat. Ez a hagyomány generációról generációra öröklődik. Ma az tapasztalható, hogy a kisszámú német lakossággal együtt szedik a vallásos budaörsiek a szirmokat, készítik Úrnapiján a színpompás virágszönyegét. Hajdan minden ház tulajdonosának kötelessége volt ezt a testamentumban (végrendeletben) rögzített feladatát teljesíteni.

Elokészületek az Úrnapijára

„Májusban, a természet ébredésekor, amikor a Frank hegyen megszólal a kakukk, amikor a békák elkezdnek brekegni, a virágillat felkelti a budaörsieket a gyűjtésre” – írja Prach János visszaemlékezésében. Az emberek már hetek óta készülnek az Úrnapijára (Frohnleichnamfest). Ekkor már nyílik a rózsa, az akác is virágzik. A gabonaföldön a búzavirág, a pipacs virít. „Szinte érzik, hogy nincs messze az ünnep” – jegyzi meg a krónikás.

Az idosebbek mondogatják, hogy az ember szíve – lelke örvend ilyenkor.

A virággyűjtés

Ez is ünnep a budaörsi családok életében. Még az 1980-as években is a nagymama süttöt-főzött a virágszedő családtagok számára.

1945 előtt az Úrnapija csütörtökön volt, ezért már pünkösd utáni hét elején kezdték gyűjteni a szirmokat Budaörsön.

Napjainkban hétvégén ünnepeljük az Úrnapiját. Ezért most a hét közepén kezdik a virággyűjtést, ami érdekes és páratlan „munka”. Ekkor Budaörs apraja és nagyja elindul az ezerszínu virágokat szüretelni. A határban, a réten, a hegyoldalon „virágtörök”. (Buschnbrackker) gyűjtik a színes szirmokat. Emellett gyűjtik a kerti virágokat, a rózsaszirmokat is leszedik.

Hajdan hajnali négy órakor szentmisével kezdték a virággyűjtés napját, így kérték Isten áldását a gyűjtéshez.

Régen lovas, „féderes” kocsival vagy gyalogosan kocsival, zsákkal indultak el a határba. Manapság kisbusszal, autóval közelítik meg a színpompás mezőt. Mi a honismereti a szakkörök tagjaival egy „furgonnal” mentünk a határba gyűjteni virágszirmokat. Valaha a „virágtördelok” - tépok több kilométerre is elmentek, ha szűkben voltak a virágnak. Gyakran Bicske, Herceghalom határában is gyűjtötték a szirmokat. Ilyenkor teljesen üres lett a falu, szinte mindenki a határban volt. Csak az esti órákban tértek haza elégedetten. A néphit szerint a virág suttogta a virágszedő asszonyoknak, hogy „vigyél magaddal, hogy Istennek szolgálhassak.” Korunkban egyre kisebbre zsugorodik a virágos rét az áruházak, a raktárak terjeszkedése miatt.

Életkor szerint a kisfiúk és kislányok a Törökugrató irányában, a közeli réten gyűjtöttek.

A nagyobb lányok tanítás után gyűjtötték a szirmokat fehér fuzfa gyümölcskosárba (Kerbl-Korbl). Ha megkérdezték tőlük, hogy mit csinálnak, így válaszoltak: „Tördeljük a virágot a bokrokról a virágszórás napra.” (Mia tan Buschnbrockn zum Wegerlstaratog.) Hívták az Úrnapiját „virágszóró” és „útszóró” napnak is. A visszaemlékezők elmondása szerint a virággyűjtés jó alkalom volt arra, hogy a fiúk a lányokkal együtt lehettek.

A felnőttek az idős nagyapáig, nagyanyáig (Ahn, Ähn) összedolgoztak. Ez a szokás napjainkig élő hagyomány. A rokon lányok és asszonyok kölcsönösen segítenek egymásnak ma is. Mi a Dauner-Herczog családdal indultunk el a Huszonnégyökrös hegy irányába. Együtt gyűjtöttünk a Weiskopf házaspárral és Marincsekné Kovács Máriával többek közt. A „szétszóródott” családtagok hazajönnek Budaörsre, hogy együtt gyűjtsék a szirmokat az Úrnapi virágszönyeg számára.

A gyűjtés módjának hagyománya szinte semmit sem változott az évszázadok során. Talán hajdan több virágot kellett szedni, hogy a két km-es virágszönyeg színpompás legyen. Napjainkban is csak virágszirmot szednek a szorgos budaörsiek az erdei tisztásokon, a domboldalon, a réteken. Mindent gyűjtenek, ami színes. A virágszönyeg sokféle mezei és kerti virágból, levélből (Blätter) készült. (Wildkräute – vadnövény) A pipacs, a búzavirág, az akácvirág, a vadmargaréta, a herevirág, a bodza, a repce, a gólyahír, a vadrózsa, a zsálya, a szarkaláb, a gesztenye, a boglárka mind – mind jelentős szerepet tölt be Úrnapiján dicsőítve az Oltáriszentséget.

A kék, a fehér, a sárga szirmokat külön-külön szedik kékfestő és fehér köténybe. (Fiatta-Vortusch) Zsákokban gyűjtik össze. Arra ügyelnek, hogy az összegyűjtött szirmokat ne érje napfény, hűvösre teszik, letakarják gyomnövényekkel, gazzal.

A legszebb virágokat, így a margarétákat is hosszú szárral kötegelik, ezekből fonják majd az ünnep előtti napon a 30-40 cm átméretű kis koszorúkat (Kranzlflechten) „ezerszámra” az úrnapi oltárra. Régen minden ház lakóinak kötelessége volt a virágkoszorú készítése. Az Oltáriszentség számára font koszorú rendszerint búzavirágból, nefelejcsből, margarétából készült.

A szirmokat ma is a hűvös pincékben tárolják az ünnepig. Öntöztetik, letakarják nedves ruhával, hogy ne hervadjanak el. Hajdan a település határában elterülő borospincékben tartották a tengernyi szirmot.

Gyakran előfordult, hogy még nem nyílt ki, vagy már el is nyílt a legtöbb mezei virág, így 1987-ben is. Ekkor áthidaltak minden akadályt jó ötletekkel, leleménnyel. Ha kevés lila akác, repce termett, akkor lósóskával pótolták a hiányt. Ez a növény a virágszonyeg alapozó halványzöld színe lett. Az ezüstös olajfa levéllel, a pünkösdi rózsza levelének élénk színevel tudták pótolni a hiányzó szírmokat.

Az Úrnapi négy oltár köré kápolnát, lomboskunyhót (Laubhütte) építettek. A kápolna vázát zöld ágakkal fonták be a szorgos kezek. Erre alkalmas a tölgy, a tuja, a pünkösdi rózsza levele egyaránt. Közé virágokat tuzdelnek.

Az úrnapi körmenet virágai szentelmények, melyek áldáshozó szerepet töltenek be a családok életében. Ezért a családok tagjai szétosztják egymás között, és hazaviszik mint erovel bíró, óvó szentelményt. A kakukkfű a gonosz szellemek ellen óv a hiedelem szerint. A több száz kis Úrnapi koszorú a villámcsapás ellen védi meg a ház lakóit. Ezért függesztik fel azokat a konyhában, a padláson Úrnapija után a hívok. Ezt szakköri gyűjtésünk során az adatközlőink is megerősítették.

Hazánkban a középkorban is szokás volt a Szuzanya tiszteletére a virágok megáldása. Budaörsön augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén a hívok mezei virágot vittek a templomba megszenteltetni.

Az idosebb budaörsiek elmondása szerint a megszentelt füvekhez védelem fuzodik a betegségek, a villámcsapás ellen.

Az Úrnapiján megszentelt virágok is gyógyító erejűek. A lestyánnal a torokfájást orvosolták az 1930-as években. A szarkalábból 15 szálat az ágyba tettek, hogy a görcs ellen hasson. Ez a szokás középkori kolostorok hagyományához kapcsolódik, ami szerint „fuben, fában van Isten orvossága”! Hisz a virágok gyógyító hatását már a kolostorok és régi udvarházak lakói is felismerték.

A gyűjtött virágok színe is szimbolikus. A fehér a tisztaság, az ártatlanság, a szépség jelképe. A kék is a tisztaság, a huség példája. Legtöbb virág, a rózsza, a lilium a Szuzanya jelképe. A sárga az isteni fény, az örökkévalóság színe. A vörös mennyei ragyogás, fény, melegség, szeretet, Krisztus értünk kiontott vérenek is jelképe. A zöld a reménynek, a halhatatlanságnak is a szimbóluma.

Az Úrnapi virággyűjtés során Móra Ferenc gondolataival fohászunk: „ahhoz, akinek keze betölt mindeneket az o áldásával, akit köszönt a búzavirágok lélegzése, a föld párája, a pitypalattyok verése. Akit illet minden dicséret és dicsőség. Akinek láthatatlan keze igazgatta a búzaszálat attól kezdve, hogy kizöldelt a mag a föld meleg szívéen.”

Paulovits Teréz

Csíksomlyói búcsú 2003

A Budaörsi Egyházközség az idén szeretett hazánk egyik elszakított területére, az Erdélyországi Csíksomlyóra szervezett zárandokutat. Összesen 78-an vettünk részt „a magyarok Rómájá”-nak nevezett kegyhelyen rendezett eseményen. Odafelé menet Kolozsváron állt meg a csoportunk, hogy gyönyörködjön a Fotér magyarok által teremtett csodálatos építményeiben, s egyben összeszoruljon a szíve, hogy egy barbár sovíniszta polgármester mivé tudja zülleszteni évszázadok történelmét, hagyományait. A következő állomás Fehéregyháza volt, hol Petofire emlékezve énekeltük el a magyar Himnuszt és helyeztük el az emlékezés koszorúját. Miközben szaladt az út előre, mi rózsafüzért imádkoztunk és azon tunodtunk, vajon milyen lenne a vidék, hogyan boldogulnának a szegény itteni magyarok, ha miénk lenne e minden szögletében magyar emlékekkel telituzdelt vidék. A Csíkszeredai szállás zárandokokhoz „méltó” volt, de legalább volt módunk megismerni - ha néhány napra is -, hogyan is éli mindennapjait itt a magyar tanulóifjúság. Talán gyermekeink is kicsit jobban megbecsülik itthoni körülményeiket. Pünkösdi szombatjának reggelén gyalog indultunk ki a Kissomlyó hegyére, amelynek széles nyergében gyülekezett a messi helyekről érkezett zárandokok óriási tömege. Becslések szerint mintegy 400 ezer ember tisztelte meg jelenlétével a nagyszerű eseményt, köztük Orbán Viktor és felesége, valamint Tokés László, a Székelyföld autonómiájáért küzdő Erdélyi Magyar Nemzeti Közösség tiszteletbeli elnöke. Mindent elsőpro üdvözlés kísérte oket az egybe-

gyultek részéről. A szentmise délben kezdődött, amit a gyulafehérvári érsek celebrált, az eseményre összegyűlt paptársakkal – köztük János atyával – együtt. Az érsek Úr egyértelműen fogalmazva kötelezte el magát az egyház határozott politikai állásfoglalása mellett. A mise végén a tömeg együtt énekelte el a magyar, a székely és a pápai Himnuszt. A hirtelen kerekedő zápor sem tudta lehúzni a hívok lelkesedését, és az együvé tartozásba vetett hitét. Mindenki a csíksomlyói Madonnához imádkozott, hogy tartsa meg a magyarok reményét és hitét egy szebb jövőben. Szakadó esoben vonultunk az Árpád-kori kápolnához, majd a Ferences kegytemplomhoz, ahol a csodatevo Szuz Mária szobrot orzik. Estére mindeki hittel töltekezve gyalogolt haza a szállásra és számba vette, hogy hány közeli és távoli ismeressel találkozott, akiket ide vonzott a Jó Istennel való találkozás és a hazaszeretet. Néhányan közülünk hajnalban kimentek a Somlyó-hegyre és a csángókkal együtt nézték meg a napfelkelést. Reggel korán indultunk a kis székelyföldi körutunkra, melyet Sepsiszentgyörgyön kezdtünk. A város Fotere még mindig a hajdan volt, múlt század végi gazdagság jeleit viseli, nemkülönben Kós Károly építoművészetének keze nyomát. Innen Eresztvénybe vettük utunkat, ahol Székelyföld 48-as hosének, Gábor Áronnak a síremlékét koszorúztuk meg. Gelence következett, egy Budapesttől 900 km-re lévő kicsi színmagyar falu. A községtől néhány kilométerre húzódott a magyar határ, de még most is olyan a vidék, mintha csak valamelyik itthoni hegyvidéki településünkön járnánk. A falu középkori katolikus templomát az UNESCO a Világörökség részévé nyilvánította. A vártemplomban lévő XIII. századi freskók Szent László

király legendáját beszélnek el, pótolhatatlan magyar történelmi-művészeti értéket képviselve. A helyi harangozó – Ica néni – alapos kalauzolása közepette éltük át történelmünk dicsőséges időszakát. Innen Kézdivásárhelyre utaztunk, ahol a magyarság még nem engedett maga közé vegyülni idegen nyelven beszélőket. A monarchiabeli Fotér és az udvarterek egyedülálló hangulatot teremtenek ebben a magyar városban. A nap következő része a természetben folytatódott. A csoport nagy része felmászott a Bálványos egyik különleges természeti képződményéhez, a Torjai bűdösbarlanghoz. A barlangba szivárgó széndioxid és kénhidrogén gáz – amellet, hogy belélegezve életveszélyes – gyógyító hatását mindannyian megtapasztalhattuk. A nap záróeseménye a csodálatos vulkánikus krátertő, a Szent Anna-tó partján zajlott. A lázárfalvi plébánossal – Tamás József atyával – karöltve János atya misézett a tóparti Szent Anna kápolnában. Mindannyian meghatódva és a Isten jóakarátát áldva, hogy eljuthattunk egykori országunk eme szegletébe, vettünk részt e feledhetetlen Istentiszteleten. Tamás atyának is nagy örömet jelentett a velünk való találkozás, és elmondta, hogy egy Szentmisét ajánl föl a budaörsi hívekért. Másnap reggel élményekkel és hittel töltekezve indultunk haza, de még megálltunk a székely anyaszék fovárosában, a színmagyar Székelyudvarhelyen, megkoszorúzva a legnagyobb székely, Orbán Balázs szobrát. Majd Farkaslaka következett, hol Tamási Áron született és nyugszik. Nála is elhelyeztük a Himnusz hangjai közepette az emlékezés virágait. Korondon megismerhettük a helyi népi iparművészek remekeit, amiből mindannyian magunkkal vittünk - az élményeken túl – valami apróságot, hogy rápillantva emlékezzünk a székselysége, Erdélyre, a magyarságra. Zárásképpen idézzük fel Szabó Dezső gondolatát: „Minden magyar felelos, minden magyarért”, illetve ahogy a szent énekünk kéri: „Magyarországról, édes hazánkról ne felejtkezzél el szegény magyarokról!”

Szaniszló Ferenc

Garai István (1915-) Csángó Madonna

– Korniss Péter azonos című fényképe alá

*Fiatal lány. Arca kissé megnyúlt:
szeme derus és megnyugvást sugároz.
Színes kendo a fején, hajtincse
kibomlik kissé alóla. A balján
melléhez szorítva tartja két év
körüli kicsi gyermekét. Pufók
arcocská: csodálkozó, de biztonság-
érzettel a világra tekinto szempár.
Fejecskéjén ugyancsak fokóto, teste
kendobe szorosan becsavarva,
csak a kézfej látható szabadon.
Az anya jobbja a kicsi gyermek testén.
S noha szíve fölött a magzat, mégis
mintha védené mind az öt ujjá makacsul.
Kérges kéz, munkáról tanúskodó.
Körömlakkot itt aztán ne keress!
Ellágyul a szív, hogyha mindezt látja.
Ó, ha lenne jövőbe látó szemem,
hogy meggyozodhetném: milyen
jövo vár rátok: csángó anya és kisdede.
Magyari népünk messzire került
ágacskái, ti: reménységeim a nagy
távolban - ott, a Csángóföldön.
Ha püspök lennék, megáldanám
mindkettőtöket, hogy az életúton
ne lépjete sárba, kobe ne botoljatok,
hogy egyetlen kicsorduló vércsepp se
hulljon a porba, a földre, amelyen
keservekben és megnyomorítatásokban,
a drága anyanyelv pusztító hadjáratai
között élnetek adatott.*

Kájoni János, a XVII. századi csíksomlyói nyomda alapítója (önarckép)

Csíksomlyó: A magyarok Mekkája

A fenti címmel jelent meg egész oldalas képes beszámoló az „Evenimentul Zilei” (A nap eseménye) című román nyelvű napilap június 9-é számában a csíksomlyói búcsúról.

Az újság szerint több mint 200 000 magyar katolikus hívo vett részt az 1990 óta újra rendszeres pümkösdí találkozóon. Nemcsak Erdélyből, hanem az egész világról, az USA-ból, Nyugat-Európából, Szlovéniából, Ausztráliából, Brazíliából, Koreából, a moldvai csángó területekrol is zarándokoltak ide magyarok. Többségük többnapig yaloglás után érkezett meg Csíksomlyóra, az idosebbek még a rosszulléttel küszködve is felkapaszkodtak a 13 stációból álló Kálváriára. Nevükben szólaltatták meg Kiss Anna 71 éves Hargita megyei asszonyt, az ugyancsak nagyszámú fiatal zarándok nevében pedig a 17 éves Victoria Botezatu nyilatkozott.

A déli misén prédikáló székelyudvarhelyi ferences Albert atya az ifjúság és a nevelés köré csoportosította gondolatait. Minél több gyermek vállalására buzdította híveit, mert a gyermek a legfobb érték és az erdélyi magyarság létének záloga.

A csángómagyarokhoz fordulva Albert atya türelmet kért és a Szuzanya üzenetét tolmácsolta nekik, mely szerint eljön a nap, mikor nekik is joguk lesz anyanyelvükön imádkozni és tanulni.

A mise végén megnyíltak az ég csatornáit és kiadós esoben, énekelve indultak le a hegyrol a zarándokcsoportok a szélrözsa minden irányába, ahonnan jöttek.

"Magot nevelni a hervadásban..."

Vendégünk volt Jókai Anna Kossuth-díjas író

Az Ido szorító markában élünk s uralja mindennapjainkat. Az emberiség történelméből kiszakíthatatlan, mélyen beágyazott, hömpölygo-sodró folyama évezredek, évszázadok óta hozza-viszi a világ (lelkiismeretében és emlékezetében) jó-rossz cselekedeteit, történéseit a jelenen át a jövőbe. Minden nemzet életében voltak s vannak kisebb-nagyobb események, tragédiák. A magyar nemzetet sem kímélte a világ Ura. Ma sem! Gondoljunk a trianoni döntés átkos sorscsapásaira, a globalizáció káros hatásaira, anyanyelvünk lassú pusztulására, erkölcsi züllésünkre, és sorolhatnánk tovább. Azonban még él nemzet e hazán, hiszen a politikusok (bár sokszor megtéveszto hatalmi, önös harc, amit vívnak!), művészek, írók, költők bátor kiállása, felelősségtudata és cselekvő akarata épülést, biztatást jelent mindannyiunk számára. Ilyen látó-érző, írásaival a nemzetért tenni akaró író a Kossuth-díjas Jókai Anna. Egyházközségünk meghívását elfogadva (ezért köszönet a szervező ifjú Kálóczy Imrénnek), május 25-én találkozhattunk vele. Tiszta, jószándékú, érzelmektől nem túlfutott, de határozott, pengeéles gondolatait nyitott értelemmel és szívvel hallgattuk. Íróiságát meg nem tagadva, természetes könynyedséggel, a líra ezerhúrú hangján tömören, sommásan jellemezte édes hazánk jelen siralmas állapotát. Politika, média, pénz, hit, kultúra, érték és minőség, érzelmi sivárság, szolgálat, tisztesség, alázat... ezek voltak előadásának fobb kulcsszavai. És mi ittuk szavainak igazságát, éreztük felkentségének mélységét és nagyságát!

"Magot nevelni a hervadásban..." - írta "Ne féljetek" című könyvének fülszövegében. Az öregedés örömteli

megélésének és feladatának költői kifejezése ez. Takán nem tévedek nagyot, ha ez a gyönyörű írói felszólító mondat a nemzetnek is szólhatna!...

Jókai Anna lelki szegénységének Isten áldotta boségével teszi a kiválasztottak dolgát. Csak ebben az ihlettségben írhatta meg az "Ima Magyarországért" című nagyformátumú, nagyhatású verses fohászatát. Mintha korunk Tiborcának panasza csengene ki soraiból. Bizonyosságul idézem néhány sorát:

*„Öregisten, Nagyisten
ha Te nem, ki segítsen
Sovány lakomára
nova bort kínáltak
s akik ezt megitták
mind bódultakká váltak.
(...csak csendesesen, ne siránkozz,
bátran szólj elkábult hazánkhoz)”*

Kedves Kovács József László tanár úr, érdemes lenne egy hosszabb tanulmányt írni a versről!

Megrendítő élmény volt hallani az íróno előadásában.

Ilyenek ok, a nagyra hivatottak, akik mindig elsőként hallották és hallják meg ma is a Bethlen Gábori aggódó kiáltást hazánkért, a történelmi Magyarországért: "úgy cselekedjünk, hogy megmaradjunk!"

Kívánjuk, hogy Jókai Anna életét és írói munkásságát Isten áldása kísérje mindenkor!

Siklós Endre

Párizsi levél

Furcsa, de távol kerülve Budaörsről, lélekben egyre surubban a várost erodfalként, kopáran orizo, ezért tartózkodóan kedves, és gyönyörűsége hegyeken tunodom. Azon, milyen messzire kell elvettelnünk ahhoz, hogy vágyjuk, szomjazzuk a rendszeren kéznél lévő adottságainkat.

„Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem...” mondja a próféta, és tényleg milyen csodálatos Isten gondoskodása! A városkónak csak a tekintetét kell ezeken a szelíd, puritán, budaörsi dombokon pihentetnie, és rögtön erőt, bátorítást kap napi gondjai hordozásához.

Azután, ott vagytok a lelke mben ti is... közelségetek hiánya, - hiszen bármilyen hatalmas is manapság a

törtéto idegenség a városban – nem telhet el a nélkül egy óra sem, hogy ne örvendeztetné meg egymást két vidáman köszönto mosoly. És ez, már önmagában közösség, Istentől jövő bátorítás, ajándék, sot ujjongás - nem vagyok egyedül! De irigyellek titeket ezekért a szépen ívelo mosolyokért!

Ezekre gondolok, és arra, hogy - „Atyám a hajszámat is számon tartod...”, társakat küldesz, akik szívbol megértenek, dilemmáimra öntudatlanul válaszolnak, sot általuk tanácsokat adsz, amikbe a nap folyamán, mint valamilyen élteto, nedves földbe gyökeret ereszthetek, vagy mint valami, virágzó ágba belekapaszkodhatom!

Azután az imaközösségekről, még nem is szóltam – ezekbe az Atya, mint valami anyaölbé rendszeren belehelyezett, és igazán élvezhettem rin-

gató karjait, isteni megtartóerejét szívem egészen titkos kamráiban! E kincsek felismeréséhez, nekem 1550 km-es távolság megtételére volt szükségem, ha tetszik sivatagra, a lélek elhagyatottságára.

Na jó – mondjátok – hogyan lehetséges egy fejlett, nyugat európai fováros pusztasághoz hasonlítani? Vannak emberek, akik mindig panaszkodnak. Sehöl sem érzik jól magukat, állandóan elégedetlenek, ha nincs is gondjuk, kitalálnak maguknak valamit, hogy ne legyen céltalanul üres az életük... Hát, ami igaz az igaz, minden, ami itt e nagyvárosban a világról beszél, az tényleg ellenem szól, és egyszeru érzékenységnek tunhet a fenti állítás. Vagyis sivárságot emlegetni ekkora katedrálisok tövében, a polgári kultúra fellegvárai, a modernség kultikus épületeinek láttán. Nem

kéne mégiscsak megelégednem, látsanak lennem végre?

De e távolság nekem elszakítottság is, az élő szeretett testtől, ami O, ami ti, vagyis, ami mi mindannyian együtt vagyunk ” Mert az O alkotása vagyunk, teremtvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetre, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk „. És Tole elszakadva élni, talán nem is lehet. De talán azért engedi meg néha Isten a megszokott díszletek átrendezését, hogy erősöd-jünk, ne legyünk kényelmes keresztények, hanem vágyva vágyjuk az O szent jelenlétét. Szólítsunk meg másokat, idegeneket az O testének építésére, ha tetszik agapéra, szeretetre.

Másfél év távlatában, így tavasz táján nekem úgy tünik, mégiscsak hasonló virágok ékesítik a néhol sziklás hasadékokat Budaörsön éppúgy, mint az itt hömpölygő autók mentén kétoldalt szorgosan ápolgatott virágtartókat. Már nem fáj ez a kiszakadás. Ha

O küld itt egy-két tanácsot, vagy feladatot, amire figyelni lehet, már van kin észrevennem. Nos, tényleg felmerül bennem, hogy... a Teremtő keze mindenütt ott munkál, csak nyitott lélekkel kell megközelítenem ezt a szokatlan, és idegen világot. Észre kell vennem, éreznem kell az Atya vezetését, és nem vagyok elég magamnak, szükségem van Rá. E mennyei vezetés bárhová is vezessen el, tudom, hogy minden pillanatban meg is tart.

Ma ez a cél sürgetőbb - átadni életünk vezetését az Atyának-, mint bármikor eddig. Ezt kéri a Szuzanya is fáradhatatlanul több mint húsz éve a medjugorjei látnokokon keresztül. ”Drága Gyermek! Ma is arra hívlak benneteket, hogy nyíljatok ki az imádság felé... Kicsinyeim, ma újra döntetek Isten mellett, hogy veletek és általatok, megváltoztassa az emberek szívét, és a ti szívetekeket is. Legyetek örömteli hordozói a Föltámadott

Jézusnak ebben a békétlen világban, amelyik Isten után vágyakozik és mindarra, ami Tole származik. Kicsinyeim, veletek vagyok, és különleges szeretettel szeretlek benneteket” szól a legutóbbi üzenete a világnak, vagyis nekünk.

Hátha még a mennyei édesanya is ennyire kéri, pont én utasítsam el e különleges meghívást, ezt az áradó, túlcorduló szeretetet? Nem, ezt az én konok szívem nem tudta megtenni és itt a sivatagban, a Szuzanya receptje szerint vízre találtam. Méghozzá különleges élő forrásra, és ez a forrás állandóan ömlik, kiapadhatatlan, mindenhol jelenlévo, gyógyító víz. Csak egy bátor elhatározás, egy hatalmas levego kellett hozzá, és az önsajnálát szorítása elmúlt, és helyette felfakadt az élet.

Dicsőség az Úrnak!

Magyar Ágnes

Könyvespolcra, kézügybe valók

Jézus meghalt bűneinkért, mikor még bűnösök voltunk. Szent nemzet, királyi papság, az O megváltott népe lettünk. Ezért így szól az Úr: ”menjete el az egész világra és hirdessétek az örömhírt minden teremtménynek! Küldetésünk van hát. Hogy e megbízásnak eleget tudjunk tenni, elküldte Szentlelkét, aki elvezet minket a teljes igazságra, megvilágosítja azt, amit nem értünk. Ilyen, segítő írásokat ajánlok most figyelmetekbe.

Azt mondja az Írás: szüntelenül kell imádkozni, és bele nem fáradni! Szép dolog imamalomként működni, de az Úr most nem ezt várja tőlünk, hanem hogy egy célért, imádkozzunk. Nem csak magunkért, nem csak családtagjainkért általában, hisz ezt a pogányok is megteszik. A konkrét szükségét szenvedokért kell. Hogy ezt miként tudjuk hatékonyan tenni, erről szól a „Közbenjáró imádság”, Dutch Sheets-tól.

Isten a kitartó imát kéri tőlünk. A más bajában való osztozást, terhének közös viselését. Nem értjük, hogy miért épp nekünk kell azt tennünk, pedig épp az a kitüntetés Tole, hogy ránk bízta, mert ránk bízhatta, mert megbízhatóak vagyunk. Olyannyira, hogy az O képmásaként élünk, ha egységben vagyunk Vele. Hisz ilyennek akart. Sáfárainak, jószágai kormányzóinak. Jézus egész életében erre mutatott példát: a mások bajait, betegségeit, majd bűneit hordozta, vitte fel a keresztre. Ez a mi feladatunk is. A Vele való együttműködésünk felszabadítja Ot arra, hogy megtegye, amit eltervezett, mert semmit sem akar ellenünk tenni! Ez a könyv evangélium. Ez a könyv elmélkedésre készlet. Tankönyv, kérdé-

sekkel. Hasznos, forgasd hát! Tanulj belole, és használd, mit belole tanultál!

Sokan vannak közöttünk, akik vasárnapi keresztények. Akik, mint egykor még az apostolok is, nem értik még a példabeszédet sem. Sot, a mise végén már a prédikációra sem emlékeznek. Vannak, akik szeretik Istent, de nem tudják hitük igazságait; vagy ha tudják is, megvédeni nincs elég ismeretük. Most olvastam egy ebben segítő könyvet. Szerzői, egykori presbiteriánus lelkészek ill. teológiai tanár; férj és feleség. Komolyan vették azt, amiről beszéltek, és ezért mindennek alaposan utánajártak. Úgy, mint annakidején Lukács tette. Inkább akartak (kezdetben és még sokáig) minden más lenni, mint katolikusok. Isten pedig az Ot kereseknek megmutatja önmagát, feltárja legmélyét. Velük is ez történt. Akik égtek az Úrért, szerelmesek lettek Bele, Egyházába. Ugy, ahogy Isten akarta. Az Úr meggyozte oket. Amit átéltek, így foglalták össze: „Home, sweet Home”, ami magyarul annyit tesz: „Mindén út Rómába vezet” Ez a magyar címe.

Egy könyv, mely evangelizál és imádságra készlet, tanít, gyakoroltat. És egy másik, amely felfegyverez, megerosít, harcra buzdít: igényli a másikkban tanultakat. Lángolt a szívem, mikor elolvastam. (Zúgó Szél ill. Szent István kiadás, bovebbet a Keddi összejövetelen)

K. L.

Az Élet Kenyere

(Jn 6,27-35)

Ne romlandó eledelért fáradozzatok, hanem olyanért, amely megmarad az örök életre. A romlandó földi eledellel szembeállítja a romolhatatlan égi eledelt. Az elöbbi a mulandó életet táplálja, az utóbbi az örök életet. A mulandó eledelért fáradozni kell, a maradandó eledelt ellenben az Emberfia adja. Ennek az eledelnek tehát három sajátossága van: nem mulandó, az örök életet biztosítja, és az Emberfia a szerzője.

Jézus érzi, hogy az ellenvetésben benne van az összehasonlítás közte és Mózes között, azért így válaszol: „Bizony, bizony mondom nektek, nem Mózes adott nektek kenyeret az égből, hanem Atyám adja nektek az igazi égi kenyeret.” Jézus itt a múltból átlép a jelenbe és egyúttal céloz arra a várakozásra, amely megvolt a zsidóságban, hogy a Messiás valamilyen formában állandósítani fogja a manna jelenséget. Jézus sejteti engedi, hogy ez az idő már itt van. A kérdés csak az, hogy az Atya hogyan adja ezt a kenyeret. Jézus „igazi” mennyei kenyérről beszél, tehát olyanról, amely valóban onnan ered és égi hatása van.

A hagyományos meggyozódás szerint a manna Isten adta, s ezt az igazi mennyei kenyeret pedig az Atya „az én Atyám”. Tehát benne van az Atya gondoskodása, irgalma és szeretete. Az új kinyilatkoztatás pedig ez: Az az Isten kenyere, aki alá szállt a mennyből és életet ad a világnak. Jézus a 33. versben azonosítja magát a mennyei kenyérral, de már itt kimond róla két különös sajátosságot: ez a kenyér a mennyből szállt alá (amit igazi értelemben a manna nem lehetett állítani), és életet ad a világnak. A manna csak a zsidó népet táplálta a pusztában, de itt most Isten az egész világ üdvösségéről gondoskodik. Ez az egyetemesség már ott volt Keresztelő János tanúszkodásában, hiszen ő is a világ bűnének elvételéről beszélt. A zsidók azonban nem követik Jézus gondolatait. Még mindig csak valami földi táplálékra gondolnak, mint annak idején a samariai asszony is az

éle víz emlegetésénél. A kérés is hasonló: „Adj nekünk ebből a kenyérből.” Kérésüket ki kellene egészíteni azzal – a valószínűség szerinti hátsó gondolatukkal –, hogy ne kelljen tovább fáradozniuk a mindennapi kenyérért, (mint ahogy a samariai asszony is menekülni akart a vízfordástól). Jézus minden további magyarázat helyett bejelenti: „Én vagyok az élet kenyere!” Szavait úgy érti, hogy benne teljesedett mindaz, amit elöbbi az új kenyérről elmondott.

A kinyilatkoztatásnak ez a formája megtalálható az egész üdvtörténetben. Isten, akinek tekintélye és hatalma van, odaáll az ember elé és hitet követel. Minden kinyilatkoztatásnak osmintája a Sínai Teofónia: „Én vagyok, aki Van.” Isten a saját nevében beszél, a saját nevében cselekszik és minden intézkedésének o maga a megokolása. Egyéb parancsait is ezzel erősíti meg: „Én vagyok Jahve.” Jézus is ezt a módszert követi: „Én vagyok az élet kenyere!” „Én és az Atya egy vagyunk!”

Jézus kifejti, hogy ennek a csodálatos kenyérnek természetfölötti hatása van és kapcsolatos az örök élettel: „Aki hozzám jön, többé nem éhezik, aki bennem hisz, többé nem szomjazik.” Itt még nem a kenyér evéséről beszél, hanem az ohozza való közeledésről. Hozzá menni azt jelenti, hogy hittel kell ot befogadni és azonosulni kell vele. Aki befogadja ot, annak számára o étel és ital egyszerre. Azt az örök életet közvetíti, ahol már nem gyötri az embert a földi éhség és szomjúság.

Ez felidítja bennünk az imádás készségét, lelkületét. Az imádás az ember szívét egyedül megnyugtatni képes Istenbe vetett hit bizonyítéka. Hálaadás Jézus Krisztus szeretetéért, aki az Oltáriszentségben, az élet kenyere számunkra, mint örök hálaadás él és mindenkit hálaadásra hív. Az Oltáriszentségben a hűsvéti misztériumot, az önmagát értünk feláldozó és megdicsőült Krisztust imadjuk.

Mayer László káplán

Tiszteljük-e úgy az Atyát, mint a mi Atyánkat?

Kezdetben teremtette az Atya az eget és a földet, kezdetben együtt sétált Ádámmal (az emberrel) a paradicsomban, az esti szello hűvösében (Ter.3,8), mindent megbeszélte vele. Az ember pedig Atyjaként szerette, tisztelte. A bűneset után is az Atyjuk maradt, így is tekintették. Errol tanúskodik az Ószövetség. Így tisztelik, ebben nonek fel. Neki áldoznak, Hozzá imádkoznak, Ot tisztelik. Jézus is állandóan Rá mutat. Képvisele Ot. Olyannyira jól, hogy kétszer is meg kell néznünk, kit is látunk: „aki engem lát, látta az Atyát” (Jn. 14,9).

Mivel a Szentháromság a tökéletes Egység, ezért bármely személyét is imadjuk, az egészet tiszteljük. De van egy bökkenő: Urunknak, Jézus Krisztusnak és a Szentléleknek személyre szóló ünnepeik vannak: Karácsony és a Feltámadás Jézusé; Pünkösöd a Szentléleké. És hol az

Atyáé, mindennek szerzőjéé? Elgondolkodtunk-e már ezen?

Minden uralkodónak van ünnepe. Ő is az! Az uralkodók Urának, a Királyok Királyának Atyja! Neki fogja Krisztus visszaadni a Tole kapott hatalmat, hogy Isten legyen minden mindenben. Tole kapunk mindent. Tole kaptuk az életet, az újjászületést és ennek szerzőjét, Jézus Krisztust. Mikor adunk Neki ezért hálát egy külön ünneppel? „Holmi” szenteknek, boldogoknak van ünnepek, azoknak, akik csak halvány visszfényei! Mily fényes ünnepeztük boldoggá, szentté avatásukat! És Azt, Aki A Szent, Aki A Boldogság maga?! Akihez Jézus el akar vezetni, Aki öröktol fogva vár ránk? Hol a hála, hol a szeretet, hol az ünnep ezekért?

Már a pontos idejét is megadta: augusztus 7-én, vagy ha nekünk úgy jobb, az elso vasárnapján. Mi tart minket vissza? Válasszuk egyházközségünk „védőszentjévé” „az egész emberiség Atyja” néven, és üljük meg az O napját! Már az idén!

Kovári László

A Keresztény Front (KF) példamutatása

"Példa nélkül semmit sem lehet tanulni vagy tanítani" mondja Colu mel-la. És így igaz ez az élet minden területén. Most pedig, amikor a rólunk és a tevékenységünkrol beszámoló Hol-lós Ervin "Kik voltak, mit akartak?" címu könyvébol idézek (Kossuth Könyvkiadó, 1967, második javított! Kiadás), helyes lenne, ha az olvasó jól megjegyezné, hogy milyen célú és milyen hatalmú egy kommunista hírközlés... mindenkor...!

Idézet: p. 208. "Az illegális Keresztény Front 1948 júniusában kezdte meg működését, amelyet Mindszenty hagyott jóvá." Ez egyik legsúlyosabb vádpont lett.

p. 209. "1954-1955-ben különösen megélnékül tevékenységük, akkor már gyors ellenforradalmi fordulatra számítottak." (Kérdés, hogy ekkor miért nem tartóztattak le...? Hol voltak a III/III-as beépített emberek...?)

Úgy tunik – most még utólag is –, hogy a mi szervezetünk biztonságosabb volt, mint az akkori belügyi apparátus. Nyilvánvalóan tudtuk, hogy egyszer felelni fogunk a kommunista népbíróság előtt, de tisztában voltunk azzal is, hogy csak a keresztény lelkiismeretünk diktálta dolgokat képviseltük, s ha úgy fogalmaz a hatalom, hogy ez "bünös magatartás", úgy akkor ezt a minosítést ugyan visszautasítjuk, mint szabad magyar állampolgárok, katolikus keresztények, de vállaljuk a cselekedeteink következményeit egy nyilvánvalóan elnyomó hatalommal szemben.

Érdekes tehát megfigyelni, főként a "vérbíró" Vágó népbírósági elnök sajátos észrevételeit ügyünk tárgyalása során, amelyet a könyv (p. 216) az alábbiak szerint rögzít: "Érdemes foglalkozni a Keresztény Front külpolitikájával. Programjuk errol így szól: ... Külpolitikánk első reális célkitüzése, alapteleink figyelembevételével: egy közép-európai unió, föderáció létrehozása!" Nos ezt is igencsak jobban láttuk előre, mint Vágó elvtárs...!

Lényegében a vád alapját végül is egy teljesen kidolgozott program alkotta, amelyet a Front tagjai az évek során, részleteiben vállalva annak kimunkálását, közös megvita-

tását, javításait, 1956 májusában zártak le, illetve fogadtak el. Ezzel is vállalva érte a felelősséget... (Hol vannak ma ilyen felelősségvállalók...?) Ennek alapján született meg a másodfokú ítélet is erre a fobenjárom bünös irományra és csoporttagjainkra 1959 tavaszán: I. és II. rendu életfogytiglan és teljes vagyonekobzás; III. rendu 12 év fegyház és teljes vagyonekobzás, majd így tovább...

Még a könyvben (p. 212.) ismertett ítéletrészlet sem képes kivonni magát annyiban a tárgyilagosság fenntartása alól, hogy ne így rögzítse a tényeket: "De a legtöbbet mond maga a Keresztény Front programja, amely magába foglalta a politikáról, a társadalom szerkezetéről, a gazdaságról, az államról, a kultúráról, az állam felépítéséről és az államformáról, sot az alkotmányról vallott általános eszméket... A program elismeri a magántulajdont, mint a természetjog következményét, és ennek alapján támadja a kollektivizmust, a szocializmust és a kommunizmust."

Így igaz – mondtuk mi, s közöltük a népbírósággal, hogy mi biztosak vagyunk abban, hogy eljön az ido, amikor...? A kérdés most már csak az, hogy ezt a programot - amely alapjaiban mégis egy tudományos munka! – 1990 után valahol is be lehetett-e mutatni...? Nem! Valakit vagy valakiket (kutatók, pártok, egyháziak, stb) érdekelt-e? Nem! Magát a "szervezkedést" és annak kapcsán a tevékenységet (így a Programot) valaki nemrégén a doktori értekezése alapjául kívánja feldolgozni immár 2002-ben! Talán még ehhez is "vakmerőség" kell – ugyancsak 2002 után?!

Felmerülhet a kérdés – lassan több mint fél évszázaddal később –, hogy egy végre elért közép-kelet-európai konszolidációs időszak kezdetén mi nem is "kerekasztalosdit" akartunk játszani a nyilvánvalóan többségi reformkommunista "szakemberekkel". Jobban kiisnertük magunkat a "rendszeráltásban" mi, az akkor még fiatalos évjáratú KF tagok (jogászok, közgazdászok, orvosok, paraszt értelmiségiek, stb.), mint az azóta is a parlamentben ülo "politikusk". De a magunkfajták, akik a politikai börtö-

nöket megjárták, sehol nem kelletek... A KF politikailag meghurcolt tagjai valamennyien bölcsőbbek voltak annál, hogy olyan felelősségvönást, megtorlásokat kezdeményezzenek, amelyeknek sem akkor, sem később – egy keresztény Magyarországon! – már nem lett volna értelme. De a széteso kommunista rendszer hazai vezetőit és ideológusait is féken illett volna tartani, amit egy jó szándékú miniszterelnök sóvár környezete minden módon megakadályozott... És idejutottunk 1990 óta... Akik nagy idot élnek meg, és sokat tapasztalnak az életben, azokat az – úgymond – "primitív népek" bölcsnek tartják – és megbecsülik... Talán példamutató lehetne ez a keresztény fejlettebb társadalmakban is.

Dr. KOVÁTS TIBOR

a KF III-rendu pol. elítélte
☐51.397-es

A kender napja

Az idei Anyák-napján szokatlan látvány fogadta azt a német turista-csoportot, mely a Vörösmarty téren keresztül próbált meg bejutni a Gerbeaud cukrászdába. Aki nem olvasott újságot vagy nem tájékozódott kelloképpen a nap beharangozott eseményéről, az könnyen "megüthette a bokáját" és teljes joggal érezhette úgy, mintha egy cirkuszi aréna eseményeinek kellos közepébe csöppent volna ezen a szép vasárnapi délutánon. Történt ugyanis, hogy a Kendermag Egyesület gondolt egyet és Anyák napjára a lágy drogok legalizálásáért demonstrációt hirdetett a belváros egyik legkisebb terére. A szervezet önbizalmát csak növelhette, hogy a rendezvény mellé olyan közismert személyiségek tették le a névjegyüket, mint J.M. filmrendező, aki szinte minden deviáns és perverz kezdeményezést boldogan felkarol és ahhoz nevét adja, vagy K.Gy. író, aki egyik publicisztikájában idestova már tíz éve megmondta a "frankót", miszerint a könnyu drogokat legalizálni

kellene, hiszen ettől szabadság a szabadság... De mondhatnám a kisebbik kormánypárt néhány emblematisz képviselőjét is, akik a rendezvény színpada mögött megbújva és onnan kikacsingatva - pártvezetésük hallgatóságos támogatását élvezve - vállalt közösséget a demonstráció céljával és szervezőivel. Bár lehet hogy tényleg az járt a legjobban, aki a színpad mögül kukucskálva követte végig az eseményeket, hiszen a Vörösmarty tér késo délutánra tényleg kezdett inkább egy küzdoterre hasonlítani. A terület egyik felén gyultek egybe a lágydroglegalizáló egyesületek, harci (kender)díszbe öltözött fiatalok, alkoholmámoros és félig öntudatlannak tuno tinédzserek megspékelve néhány alternatív széplélekel, s mindazokkal, akiknek nincs kétségük afelöl, hogy már csak egy lépés a könnyudrogba csomagolt szabadság... A tér másik oldalán a kendermagos tüntetésen joggal felháborodott, drogellenes, lelkes, zömmel polgári körösökböl álló ellentüntetö csoportok, amelyek "sípall, dobball, nádi hegeduvel" próbálták belefojtani a szöt a túlsó térfél szónokaiba, így pl. Müller Péterbe, aki magánversikéjének segítségével arra a következötesre jutott, miszerint: "Minden embernek ugyanolyan szüksége van a mámorra, mint a levegore!", majd gyorsan hozzátette, hogy természetesen ehhez nem kell fu ("Add, hogy a mámor jöjjön magától!"), de azért fél perc múlva már "bo termésért" esede-

zett. A füttykoncert és a heves tojászapor miatt a színpadról pillanatok alatt távozni kényszerült Konrád György, akinek épp annyi ideje maradt, hogy feltegye kurta-furcsa kérdését: "Miért bunös az, aki nem árt senkinek?", utalva a szerinte társadalomra veszélytelen, magányos könnyudrogozókra. Ez a kijelentés is mutatja, hogy valószínűleg az író kávéházi szegletéböl nem látszanak azok a szülok, akiknek könnyu drogtól függövé váló gyermeke gyakran lopással vagy rokonai bántalmazásával szerez pénzt a vágyott szer megvételéhez, tönkretéve ezzel nemcsak családjá, hanem saját többre, értéke-sebbre hivatott életét is... Közben tehát a pártolö tömeg elégedett ringatódzása közepette lankadatlanul peregték a szónoklatok és az elrövedést nyújtó zenei betétek, s az ellentüntetés sem lett csendesebb, sot néhány forrófejjebb résztvevoje - a könnyudrogos szimpatizánsok provokációjának is engedve - már-már a színpad szétverésén munkálkodott, addig a szomszédos József nádor téren az ifjú demokraták tartottak Anyák-napi virágosztással és kokemény drogellenes kritikával tarkított kenderellenes rendezvényt, ahol a felszólalásokat a résztvevök - köztük az át-átnézo polgári körtagok - lelkes tapsa kísérte. Érdekes volt az összhatás: mikor Pettkö András, fórumos országgyulési képviselö a gyengülo ereju mikrofonba bejelentette pártja indítványát, mely a drogokat népszerűsítő szemé-

lyeket egyéves börtönbüntetéssel sújtaná, aközben Jancsó Miklóst "parancsolta le" a közeli színpadról a polgári körösök fütty és síporkánja, arról már nem is beszélve, hogy mindezzel egyidoben a helyszínre érkezo közszolgálati(?) showman közpénzt fel-emészto, címében szabad szözlást propagáló musorának stábját sem fogadta kitöro örömmámor, s ugyanakkor az is világossá vált, hogy beavatkozásra kész a téren tartózkodó készenléti rendorség. És lon. Miután a rendorparancsnok kezelhetetlennek nyilvánította a kialakult helyzetet, megkezdödött a hosszúra nyúló végjáték. A tüntetök és ellentüntetök kisebb csoportja a rohamrendörök sorfala által elválasztva nézett farkaszemet egymással a verbális atrocitás jegyében, majd miután a rendfenntartók - úgy tunt, találomra - kiemeltek két kenderellenes tüntetöt a tömegből, elszabadultak az indulatok: dulakodás, gumibotozás, kiabálás, szirénázó rendorautók értetlen és síró emberek...

Az MTI jelentése szerint este nyolc órára szinte kiürült a tér. Az egyik (ellen)résztvevo szeme elött pedig annak a drogellenes transzparensnek a képe elevenítödött fel, amelyen egy túladagolásban meghalt fiatalember kábítószeröl szétroncsolódott arcának sokkoló fotója volt látható - o is könnyu drogokkal kezdte...

Grósz András

Újra eltelt egy tanév, kinek az utolsó az általános iskolában vagy a gimiben, kinek csak egy sima tanév zárult le. És jöhet a vakáció!!! Aztán a „hosszú” nyár alatt arra is jó, ha idöt kerít az ember, hogy egy kicsit elgondolkodik olyan dolgokon, amiken különben nem szokott. A következö „szokatlan” történetet is tanév végén kaptuk mi, hittanosok, László Atyától.

Ruth Sanford:

Ahogy én látom

Az alábbi történet, melyet a héten hallottam valakitöl, eszenciája életem utóbbi harminc évének.

„Egy gondoskodó személy, látva egy pillangó küzdelmét, amint épp a bábböl próbált kitörni, gyengéd kézzel, segítökészen meglazította a szálacszkákat, hogy azok egy nyílást formáljanak. A pillangó könnyedén kiszabadult, ám csak verdesett a báb körül, képtelen volt elrepülni. Az együttérzo személy nem tudta, hogy csak a születéssel járó küzdelem során tudnak a szárnyak annyira megerosödni, hogy alkalmasak legyenek a repülésre. Így hát a pillangó a földön töltötte rövidke életét, és soha nem ismerte meg a repülés szabadságát, soha nem élt igazán.”

Úgy mondom: megtanulni nyitott kézzel szeretni. Ez olyan tanulás, amely lassan érlelodik, a fájdalmak tüzén és a türelem vizein át érkezik el hozzánk. Még ma is tanulom, hogy akit szeretek, azt fel kell szabadítanom, mert ha belekapaszkodok, ha csüngök rajta, ha állandóan ellenorzöm, épp azt veszítem el, amit megtartani szeretnék. Ha valakit, akit szeretek, meg akarok változtatni, mert úgy érzem, én tudom, milyennek kellene énnie, akkor megfosztom ot legértékesebb jogától: a jogtól, hogy felelösséget vállalhasson saját életéért, a választásaiért, a létezési módjáért. Valahányszor ráeroszakolom a kívánságomat, vagy az akaratomat: megkísérlem az uralkodást felette, elveszem tole a növekedés, az érés

önállóságát, és megrövidítem, korlátozom ezzel a birtoklási vágygal, függetlenül attól, hogy mennyire szívból jövök a szándékaim. Sérthetek és rabbá is tehetek valakit a védelem legszívélyesebb aktuusaival. Az óvás és az aggodalom felékesíti szavaimat: „Te képtelen vagy rá, hogy magadról gondoskodj, s ezért nekem kell veled törödnöm, mert rám vagy bízva, én vagyok érted a felelős.”

Amint tanulom és egyre többet, és többet gyakorlom, már képes vagyok mondani annak, akit szeretek:

Szeretlek, értékellek, tiszttelek és bízom abban, hogy kifejlodik benned az ero, amely ahhoz szükséges, hogy azzá válj, amivé lehetőségeid szerint válhatsz...ha nem állok az utadban. Annyira szeretlek, hogy szabaddá tudlak tenni. Meg fogom osztani veled a szomorúságodat, de nem foglak arra kérni, hogy ne sírj. Ott leszek, amikor szükséged lesz rám, de nem foglak visszafogni, ha már egyedül is boldogulsz. Készen leszek rá, hogy veled le-

gyek magányodban és gyászodban, de nem fogom azokat elvenni toled. Igyekezni fogok nemcsak a szavaidra figyelni, hanem arra is, amit mondani szándékozol, ...de nem biztos, hogy mindig egyetérték majd veled. Lehet, néha dühös leszek, de akkor olyan nyitott próbálom majd elmondani neked, ami bánt, hogy még véletlenül se gondold: bánom különbözőségeinket, elidegenedtem toled. Nem lehetek mindig melletted, nem ügyelhetek mindig a szavaidra, mert vannak olyan idok, amikor magamra kell figyelnem, magammal kell törödnöm, és amikor így lesz, olyan tisztességes leszek majd veled, amilyen egyáltalán csak lenni tudok.

Még mindig tanulom elmondani mindezt azoknak – kelljen bár szavakkal vagy cselekedetekkel –, akiket szeretek, akikkel törödnöm. Ezt hívom hát nyitott kézzel való szeretésnek. Még ma sem tudom mindig távol tartani a kezemet a bábtól, de már sokkal ügyesebben teszem, mint régen.

Juniális 2003

A juniálisról fogok beszámolni a következőkben.

Idén eloször a misét a kamaraerdei tisztáson tartották, ami mindenkinek nagyon tetszett! Szakavatott fülek is meg voltak elégedve a zenészekkel, mostanra tökéletesen összeállt a csapat, pedig az énekesek közül párat a helyszínen toboroztak. Azt hiszem, hagyományteremtő ötlet volt: gitáros mise az erdő szélén.

A lelki táplálék mellett testi táplálékként nagy kondér gulyásleves fogyott el, Kelemen Tamás foszakács és kuktagárdája jóvoltából.

Nagyon sokféle programban lehetett részünk, azt hiszem, senki nem unatkozott. A kicsik akadályversenyét Mezei Gabi szervezte, aki szerencsére foggal-körömmel ragaszkodott a hajnali üveggolyó-vásárláshoz, ezzel sok

örömet szerzett az aprónépnek. (Azóta felelevenedtek a „Füvészkerti golyózások”. A Mindszentyek minden szünetben vérre menő golyócsatákat vívnak.) Az üveggolyók a versenyben a bibliai talentumokként szerepeltek. Lehetett röplabdázni, a fiúk fociztak, Borsos Györgyi és borzas kézműves foglalkozást vezettek. A három Izsa-lány valóán nyaktörő mutatóanyagokkal készült (elég göröngyös volta a talaj, kész csoda, hogy nem lett bajuk).

Úgy vettem észre, mindenki fergetegesen jól érezte magát. A kedvünkért egy xilofon-zenekar is eljött a Balatonról. A jó hangulatot a Deák-Jenei Páros is emelte gitár-szájharmonika kíséretes Beatles-dalaival.

Köszönjük ezt a vasárnapot a szervezőknek! Reméljük, nem ment el tole a kedvük, és jövőre is ilyen kituno lesz.

B. Eszter

A következő testi táplálék pedig váljék egészségére mindenkinek!!! Jó nyarat, élménydús szünidót kíván: a szerk.

A barátok szakácskönyvéből:

Szent György Kelyhe

Hozzávalók:

Több fajta gyümölcs kockákra vágva
1 pohár cseresznye lé (esetleg pálinka)
1 vaníliaázu krém (vagy fagyis)
tejszínhab
1 evokanál málna
1 evokanál földieper íz
pár csepp narancslé
A siker biztos!

Így készül:

A gyümölcs érjen össze a cseresznyelében; töltsük vele félig a kelyhet; a vanília krémet adjuk hozzá; egy órányira tegyük hutobe; tálalás előtt tegyük hozzá a tejszínt; kö zépre kerül a málna és a földieper íz.

Locsoljuk le narancslével.

Barátok megjegyzése:

Óvakodjatok az olyan jótevóktól, akik a sikert hajhásszák.

Palóc asszonyok

Nem vagyunk egyformák. Más családból származunk, más nevelést kaptunk. Más iskolába jártunk és az élet iskoláját is máshol végzzük.

A múlt, a nevelés visszahat ránk. Többnyire jó tulajdonságainkat gyarapítja, de néha rosszal is találkozunk. Néha megdöbbenve tapasztaljuk, hogy szüleink mondatait (agymra ment) ismétljük. Szüleink mozdulatait (ki nem állhattam) utánózzuk. Vagy divatról alkotott véleményüket (jaj olyan ósdi vagy) szeretnénk gyermekeinkre erol- tetni.

Varga P., a Spilhozni szerzoje javasolja olvasóinak, hogy jegyezzék le egy füzetbe azokat a dolgokat, amiket nehezen viselnek el szüleiktől, majd azt javasolja, hogy növekvő gyermekeiknek mutassák meg és mondják meg nekik, hogy ok is készítenek hasonló följegyzéseket és ok is mutassák meg gyermekeiknek.

Egy szigorú szülő rendszeret- tette szoktathatja gyerekét, de azt, aki nem tud megfelelni az elvárásoknak hazugságra, felelősség alóli kibúvára készítheti. A túlzott anyai szeretet a fiúknak nehezítheti a párkapcsolatot, eroskezu és szavú asszonyok lányai természetesen azt hiszik, hogy az egész világ irányítását bízták rájuk. Persze azért nem minden ilyen szigorú, dobozba zárt, van remény.

Felnőtté válásunk azon múlik, hogy amit megmerevítették bennünk oseink, hajlékonyá tudjuk-e tenni? És „amit rákentek a szadzadok” azt át tudjuk-e színezni, annak lakkfelületét föl tudjuk-e törni.

Mire is gondolok?

Eloszor magunkat kell megismer- nünk. Jót nevetni, ha nem kedvelt tulajdonságunk tudatosul bennünk. Szeressük a jót és fogadjuk el a rossznak gondolatát. A rossznak gondolt dolgok elonyő- sre fordíthatók. A precizitással, annak állandó számonkérésével örületbe kergethetjük környezetünket. Ugyanakkor egy pontos emberre mindenki számíthat.

Fogadjuk el, szeressük magunkat. Így aztán társunkat, barátunkat is könnyebb elfogadni. További fáradságos munka eredménye lehet, hogy számunkra kevésbé szimpatikus emberekkel is jó kapcsolatunk legyen. Egy keresztény közösség életében ez elérhető cél.

Utóirat: Palóc asszonyok jönnek ki a templomból és beszélnek a prédikációról: hogy a Marcsi jól megkapta és a Bözsi is hallgatható, de a Julcsa még jobban megkapta, o még rítt is...

Deák Gábor

Juniális a misszió jegyében

Az idén eloször, rendhagyó juniális volt Kamaraerdon, a megszokott helyen – s reméljük szokássá válik a rendhagyósága is. Mítol volt rendhagyó? Attól, amit a mottója is elárul. Nem csupán együtt lenni jó, hanem legjobb az Úristen közelségében, jelenlétében megélni az összetartozásunkat.

2003. június 1-én az egyházközségi juniális szentmisével kezdődött. A szabadtéri színpadon, sátor alatt felállított oltár körül a templomból jól ismert ifjúsági gitáros zenekar Hugauf Árpi vezetésével, énekekkel fogadta az egyre nagyobb számban érkezőket. Könnyű volt így letelepedni és ráhangolódni a szentmisére, amely megint csak szokatlan volt. Plébános atya szavai mellett hallhattuk Borlai Bandi és Sípos Gyula gondolatait is, akik segítettek az elcsendesedésben, a kiengesztelődésben, a Szentlélek Úristen megszólításában, befogadásában. Az erdei tisztás hatalmas templommá változott. Megtelt a rét. A padokon, székeken, a sátorotok alatt és a fuben felnottek, idosebbek, fiatalok, apró és nagyobb gyerekek figyeltek a liturgiára, amit a kicsik nyüzsgése sem zavart, hanem inkább egészen életszerűvé tett. Több százan vettünk részt a szentmisén, ami meghozta a sajnálatos (vagy örömteli?) meglepetést; kevés lett a szentostya.

Mégis, emlékezetes marad ez az ünnepi és rendhagyó mise, még talán azok számára is, akik nem vesznek részt vasárnaponként rendszeresen szentmisén. Ott, az erdei tisztáson megtapasztalhattuk az Úr közelségét, a Szentlélek erejét és azt, hogy igazán békességben, s boldogan csak az Atyaisten szeretetében élhetünk. A mottóban meghirdetett missziót saját magunkban kell elkezdenuünk: közelebb az Úrhoz, közelebb egymáshoz! Ebből lehet majd az a só és mécses, ami a missziót kibovíthati olyanok felé is, akik ma még csak távolról nézik az Urat...

A szentmise után változatos programok következtek, mint ahogy az egy igazi majálison szokott lenni. Volt akadályverseny, játékos vetélkedo, foci, röplabda, gólyalábfutó verseny, kézműves foglalkozás, ritmikus sportgimnasztika bemutató, vendégszerepelt a Balaton Xilofon Együttes, hogy a sok közül csak néhányat említsek a teljesség igénye nélkül. Az ebédet (gulyásleves és bukta) hagyományosan Kelemen Tamás készítette – hagyományosan finomra. A jó ebédhez, ebben az évben, tangóharmonikán szólt a nóta.

Az egymást váltó programok mellett jutott idő a beszélgetésre is. Megszólíthatunk olyanokat is, akiket eddig csak látásból ismertünk, sikerült összeazonosítani arcokat nevekkal, szüloket gyerekekkel. Megismerhettük egymást vetélkedés és mókás játék közben is. Öröm volt látni Bajor Pétert és Beát, amint egyszeru, barátságos mosolyukkal minden gyereket maguk köré gyűjtöttek, s önfeledten játszottak velük vetélkedoben, körjátékban.

Nem hiányzott a büfé sem Siklósné Berénke szervezésében, ahol ki-ki kedve szerinti itallal frissíthette magát.

Azon a vasárnapon sokan vartunk együtt a szabadtéri szentmisében egymással és az Istennel, majd ezt követően az oldott, vidám hangulatú programokon. Jó volt megtapasztalni az összetartozást és a sokszínűséget, az örömet, a vidámságot. Legyen így a hétköznapiakban is!

Köszönet az élményért mindannyiunk nevében Hugauf Árpinak, s rajta keresztül mindenkinek, aki szervezte, vezette, segítette, támogatta ezt a juniális- t!

Jövöre, Veletek, ugyanott, ugyanígy!

Radnóczy Péter

Néhány szó a Budaörs Fesztiválról

Immár hatodik alkalommal rendezték meg a Budaörs Fesztivált. Idén április 28. és május 4-e között látogathattunk el a színes programokra. A fesztivál Mandel Róbert megnyitóbeszédével kezdődött a Városi Klubban, ezután ugyanitt a Budaörsi Meggy Big Band koncertjét hallhattuk, akik századunk híres jazz zeneszámaiból adtak elo, de repertoárjukban szerepeltek még híres filmbetédalok és latinus hangvételű számok is. Ezután különböző helyszíneken, párhuzamosan folytak a színvonalas előadások. Így például a focipálya fölötti területen felállított fesztiválsátorban, ahol jórészt családi programokkal várták az érdeklődőket, és itt tartottak kétszer is nemzetiségi napot. A Zichy-majorban folyamatosan megtekinthető volt a Budaörsi Művészek Egyesületének közös tárlata és itt lépett föl a Vagantes trió, a Kaltenecker Jazz trió és a budaörsi K.É.M együttes. Templomunkban a Pro Musica kórus adott nagyszerű koncertet. Sportprogramok is bekapcsolódtak a fesztiválba, például Kamarardon megrendezték az 1. Budaörs Tájéfutó Versenyt. Mindez persze a teljesség igénye nélkül, mert emellett még számos helyszínen, számos program volt látható. Én személy szerint ezen a fesztiválon éreztem eloször azt, hogy ez tényleg a mi fesztiválunk, mert sok budaörsi, vagy Budaörshöz kötödo szereplővel is találkozhattunk. Remélem, hogy a jövőben ez a tendencia folytatódik és ezzel a Budaörsi Fesztivál végleg a budaörsieké lesz.

Michelberger Tamás

Hosszas elokészítés és egyeztetés után a Székesfehérvári Egyházmegyei Hatóság április 24-én engedélyezte, hogy a Mindszenty József Római Katolikus Általános Iskola a 2003/2004-es tanévtől felmeno rendszerben alsó tagozaton két párhuzamos osztályt indítson. Ez azt jelenti, hogy idén szeptemberben már két első osztály indul (jelentkezéseket még elfogadjunk). Az iskolában nyári ügyelet a szerdai napokon 10-12 óráig lesz. A tanévnyitó Veni Sancte szentmisét 2003. augusztus 31-én, vasárnap 9 órakor tartjuk.

2003. november 8-án lesz a 10 Szent Imre Napi Találka. A Budaörsi Római Katolikus Egyházközség ifjúsági seregszemléje, melyre már most mindenkit szeretettel hívunk és várunk.

Azt is, aki részt szeretne venni és azt is, aki segíteni is akar. Azt is, aki játszani szeretne és azt is, aki játékot is vezet. Azt is, aki föllépne és azt is, aki nem lép le. Közösségeket, intézményeket és vezetőiket. Vigyünk SZ Í N T az egyházközség életébe.

Örömmel tudatjuk, hogy az április 22-i jótékonyági esten egyházközségünk 320.000 Ft-tal járult hozzá Bőjte Csaba ferences testvér gyermekközpontjainak fenntartásához. A Dévai Szent Ferenc Alapítvány hálással fogad el további adományokat. Csekket a plébánián, illetve Siklós Endrétől lehet kérni. Köszönjük.